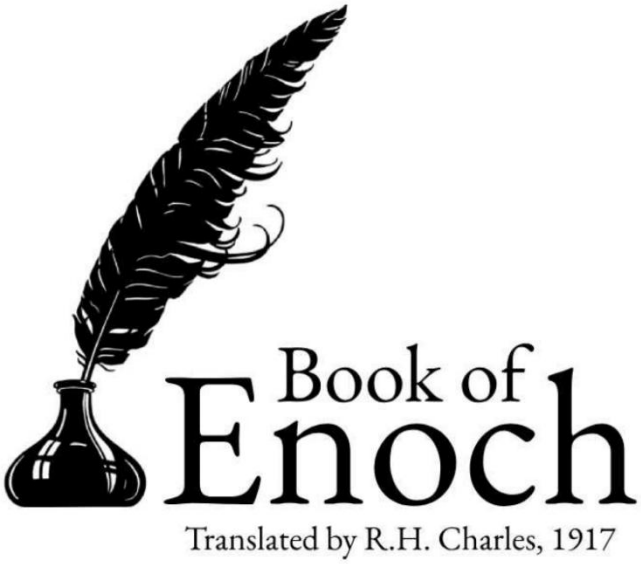

Libro de Enoc

CAPÍTULO 1

1. As palabras da bendición de Enoc, coas que bendiciu os elixidos e xustos, que vivirán no día da tribulación, cando todos os malvados e impíos serán eliminados.
2. E tomou a súa parábola e dixo: Henoc, un home xusto, cuxos ollos foron abertos por Deus, viu a visión do Santo nos ceos, que os anxos me mostraron, e deles oín todo, e deles entendín o que vin, pero non para esta xeración, senón para unha afastada que está por vir.
3. En canto aos escollidos dixen, e emprendín a miña parábola sobre eles: O Santo e Grande sairá da súa morada,
4. E o Deus eterno pisará a terra, mesmo o monte Sinaí, e aparecerá desde o seu campamento, e aparecerá na forza do seu poder desde o ceo dos ceos.
5. E todos serán asolagados polo medo, e os Vixilantes tremerán, e un gran medo e tremor apoderaranse deles ata os confíns da terra.
6. E os altos montes tremerán, e os outeiros elevados abaixaranse, e derreteranse coma cera diante da chama,
7. E a terra será completamente rachada en anacos, e todo o que hai na terra perecerá, e haberá xuízo sobre todos os homes.
8. Mais cos xustos fará a paz. E protexerá os escollidos, e a misericordia será sobre eles. E todos pertencerán a Deus, e prosperarán, e todos serán bendicidos. E El axudaraos a todos, e a luz aparecerá sobre eles, e fará a paz con eles.
9. E velaquí! El vén con decenas de miles dos seus santos, para executar xuízo sobre todos e para destruír a todos os impíos: e para condenar a toda carne de todas as obras da súa impiedade que cometeron impíamente, e de todas as cousas duras que os pecadores impíos dixeron contra El.

CAPÍTULO 2

1. Observade todo o que acontece no ceo, como non cambian as súas órbitas, e as luminarias que están no ceo, como todas saen e se poñen na súa orde, cada unha no seu tempo, e non transgreden a orde que lles correspondeu.
2. Contemplade a terra e prestade atención ás cousas que nela acontecen desde o principio ata o final, o firmes que son, como nada das cousas da terra cambia, senón que todas as obras de Deus se vos aparecen.
3. Velaquí o verán e o inverno, como toda a terra está chea de auga, e as nubes, o orballo e a choiva repousan sobre ela.

CAPÍTULO 3

Observa e ve como no inverno todas as árbores parecen coma se se murcharan e perderan todas as súas follas, agás catorce árbores, que non perden a súa follaxe senón que conservan a follaxe antiga durante dous ou tres anos ata que chega a nova.

CAPÍTULO 4

E de novo, observade os días de verán como o sol está sobre a terra fronte a el. E buscades sombra e refuxio por mor da calor do sol, e a terra tamén arde con calor crecente, e así non podedes pisar a terra, nin unha rocha por mor da súa calor.

CAPÍTULO 5

1. Observade como as árbores se cobren de follas verdes e dan froitos: polo tanto, prestade atención e coñecede todas as Súas obras, e recoñecede como Aquel que vive para sempre as fixo así.
2. E todas as Súas obras continúan así de ano en ano para sempre, e todas as tarefas que realizan para El, e as súas tarefas non cambian, senón que segundo Deus ordenou, así se fai.
3. E mira como o mar e os ríos cumpren do mesmo xeito as súas tarefas e non cambian dos Seus mandamentos.
4. Mais vós non fostes firmes, nin cumpristes os mandamentos do Señor, senón que vos afastastes e pronunciastes palabras orgullosas e duras coas vosas bocas impuras contra a súa grandeza. Oh, vós de corazón duro, non atoparedes paz.
5. Polo tanto, maldiciredes os vosos días, e os anos da vosa vida perecerán, e os anos da vosa destrución multiplicaranse en execración eterna, e non atoparedes piedade.
6. Naqueles días faredes dos vosos nomes unha execración eterna para todos os xustos, e por vós maldicirán todos os que maldicen, e todos os pecadores e impíos imprecarán por vós, e para vós, os impíos, haberá unha maldición. E todos os... alegraranse, e haberá perdón dos pecados, e toda misericordia, paz e paciencia: haberá salvación para eles, unha boa luz. E para todos vós, pecadores, non haberá salvación, senón que sobre todos vós permanecerá unha maldición.
7. Mais para os escollidos haberá luz, alegría e paz, e herdarán a terra.
8 E entón será outorgada aos escollidos sabedoría, e todos vivirán e nunca máis pecarán, nin por impiedade nin por orgullo: pero os que sexan sabios serán humildes.
9 E non volverán transgredir, nin pecarán todos os días da súa vida, nin morrerán pola ira ou pola ira de Deus, senón

que completarán o número dos días da súa vida. E as súas vidas aumentarán en paz, e os anos da súa alegría multiplicaranse, en ledicia e paz eternas, todos os días da súa vida.

CAPÍTULO 6

1. E aconteceu que cando os fillos dos homes se multiplicaron, naqueles días nacéronlles fillas fermosas e fermosas.
2. E os anxos, os fillos do ceo, víronos e cobizáronos, e dixéronse uns aos outros: "Vinde, escollamos esposas de entre os fillos dos homes e procreemos fillos".
3. E Semjâzâ, que era o seu líder, díxolles: «Temo que non esteades de acordo en facer este acto, e eu só terei que pagar a pena dun gran pecado».
4. E todos lle responderon e dixeron: "Xuremos todos un xuramento, e obliguémonos todos con imprecacións mutuas a non abandonar este plan, senón a facer isto".
5. Entón xuraron todos xuntos e comprometéronse con imprecacións mutuas sobre el.
6. E foron en total douscentos; os que descenderon nos días de Xared ao cumio do monte Hermón, e chamárono monte Hermón, porque xuraran e se obrigaran con imprecacións mutuas sobre el.
7. E estes son os nomes dos seus xefes: Sêmîazâz, o seu xefe, Arâkîba, Râmêêl, Kôkabîêl, Tâmîêl, Râmîêl, Dânêl, Êzêqêêl, Barâqîjâl, Asâêl, Armârôs, Batârêl, Zaqîêlêl, Samarêl, Saâîêlêlê, Tûrêl, Jômjâêl, Sariêl.
8. Estes son os seus xefes de decenas.

CAPÍTULO 7

1. E todos os demais xunto con eles tomaron para si esposas, e cada un escolleu para si unha, e comezaron a entrar con elas e a contaminarse con elas, e ensináronlles encantamentos e encantamentos, e o corte de raíces, e familiarizáronos coas plantas.
2. E quedaron embarazadas, e deron a luz grandes xigantes, cuxa altura era de tres mil ancas.
3. Quen consumiu todas as adquisicións dos homes. E cando os homes xa non puideron mantelas,
4. Os xigantes volvéronse contra eles e devoraron á humanidade.
5. E comezaron a pecar contra aves, bestas, réptiles e peixes, e a devorar a carne uns dos outros e a beber o sangue.
6. Entón a terra acusou aos sen lei.

CAPÍTULO 8

1. E Azâzêl ensinoulles aos homes a facer espadas, coitelos, escudos e coirazas, e deulles a coñecer os metais da terra e a arte de traballalos, pulseiras e adornos, o uso do antimonio e o embelecemento das pálpebras, todo tipo de pedras preciosas e todas as tinturas colorantes.
2. E xurdiu moita impiedade, e cometeron fornicación, e foron desviados, e corrompéronse en todos os seus camiños. Semjâzâ ensinaba encantamentos e cortes de raíces, Armârôs a resolución de encantamentos, Barâqîjâl ensinaba astroloxía, Kôkabêl as constelacións, Ezêqêêl o coñecemento das nubes, Araqiêl os signos da terra, Shamsiêl os signos do sol e Sariêl o curso da lúa. E mentres os homes perecían, eles gritaban, e o seu clamor subía ao ceo...

CAPÍTULO 9

1. E entón Miguel, Uriel, Rafael e Gabriel ollaron dende o ceo e viron moito sangue derramado sobre a terra e toda anarquía cometida sobre a terra.
2. E dixéronse uns aos outros: "A terra, que quedou sen habitantes, clama a voz do seu clamor ata as portas do ceo".
3. E agora a vós, os santos do ceo, as almas dos homes fan a súa demanda, dicindo: "Levade a nosa causa ante o Altísimo".
4. E dixéronlle ao Señor dos séculos: "Señor dos señores, Deus dos deuses, Rei dos reis e Deus dos séculos, o trono da túa gloria permanece por todas as xeracións dos séculos, e o teu nome é santo, glorioso e bendito por todos os séculos!"
5. Ti fixeches todas as cousas e tes poder sobre todas as cousas; e todas as cousas están espidas e abertas á túa vista, e ti ves todas as cousas, e nada pode ocultarse de ti.
6. Ves o que fixo Azâzêl, quen ensinou toda a inxustiza na terra e revelou os segredos eternos que estaban preservados no ceo, que os homes se esforzaban por aprender:
7. E Semjâzâ, a quen lle deches autoridade para gobernar sobre os seus asociados.
8. E foron ás fillas dos homes sobre a terra, e durmiron coas mulleres, e contamináronse, e reveláronlles todo tipo de pecados.
9. E as mulleres deron a luz xigantes, e así toda a terra se encheu de sangue e inxustiza.
10. E agora, velaquí, as almas dos que morreron choran e presentan as súas peticións ás portas do ceo, e os seus lamentos ascenderon: e non poden cesar por mor dos actos ilegais que se cometen na terra.
11. E Ti sabes todas as cousas antes de que sucedan, e Ti ves estas cousas e Ti as toleras, e Ti non nos dis o que debemos facer con elas con respecto a estas.

CAPÍTULO 10

1. Entón dixo o Altísimo, o Santo e Grande, e enviou a Uriel ao fillo de Lamec, e díxolle:
2. Vai a Noé e dille no meu nome: «Agóchate!», e revélalle o fin que se achega: que toda a terra será destruída e que un diluvio está a piques de chegar sobre toda a terra e destruirá todo o que hai nela.
3. E agora instrúeo para que poida escapar e a súa descendencia poida ser preservada para todas as xeracións do mundo.
4. E de novo o Señor díxolle a Rafael: «Ata a Azâzêl de pés e mans e bótao á escuridade; fai unha abertura no deserto que está en Dûdâêl e bótao alí».
5. E coloca sobre el rochas ásperas e irregulares, e cóbreo de escuridade, e déixao permanecer alí para sempre, e cobre a súa cara para que non vexa a luz.
6. E o día do gran xuízo será lanzado ao lume. E curará a terra que os anxos corromperon, e proclamará a curación da terra, para que poidan curar a praga, e para que todos os

fillos dos homes non perezan por mor de todas as cousas secretas que os Vixilantes revelaron e ensinaron aos seus fillos.
8. E toda a terra foi corrompida polas obras que ensinou Azâzêl: atribúeille todo pecado.
9. E a Gabriel díxolle o Señor: «Procede contra os bastardos e os réprobos, e contra os fillos da fornicación: e destruí os fillos da fornicación e os fillos dos Vixilantes de entre os homes e fainos saír: envíaos uns contra os outros para que se destrúan uns aos outros na batalla: porque non terán lonxitude de días».
10. E ningunha petición que che fagan os seus pais lles será concedida aos seus pais no seu nome; porque esperan vivir unha vida eterna, e que cada un deles vivirá cincocentos anos.
11. E o Señor díxolle a Miguel: «Vai, ata a Semjâzâ e aos seus asociados que se uniron a mulleres para contaminarse con elas en toda a súa impureza».
12. E cando os seus fillos se maten uns aos outros e vexan a destrución dos seus seres queridos, atádeos firmemente durante setenta xeracións nos vales da terra, ata o día do seu xuízo e da súa consumación, ata que se consume o xuízo que é para sempre e para sempre.
13. Naqueles días serán levados ao abismo de lume, ao tormento e á prisión na que estarán confinados para sempre.
14. E calquera que sexa condenado e destruído, estará de entón en diante atado xunto con eles ata o fin de todas as xeracións.
15. E destruí todos os espíritos dos réprobos e os fillos dos Vixilantes, porque prexudicaron á humanidade.
16. Destruí toda inxustiza da face da terra e deixa que toda obra mala chegue ao seu fin: e que apareza a planta da xustiza e da verdade: e resultará ser unha bendición; as obras de xustiza e de verdade serán plantadas en verdade e alegría para sempre.
17 E entón escaparán todos os xustos, e vivirán ata enxendrar miles de fillos, e completarán en paz todos os días da súa xuventude e da súa vellez.
18 E entón toda a terra será labrada con xustiza, e toda será plantada con árbores e estará chea de bendicións.
19. E plantaranse nela todas as árbores prezables, e plantaranse nela vides; e a vide que plantarán nela dará viño en abundancia, e en canto a toda a semente que se semente nela, cada medida dela dará mil, e cada medida de olivas dará dez lagares de aceite.
20. E purifica a terra de toda opresión, e de toda inxustiza, e de todo pecado, e de toda impiedade; e destrúe de sobre a terra toda a impureza que se produce.
21. E todos os fillos dos homes serán xustos, e todas as nacións ofreceranme adoración e loaránme, e todos me adorarán. E a terra será purificada de toda contaminación, e de todo pecado, e de todo castigo, e de todo tormento, e nunca máis os enviarei sobre ela de xeración en xeración e para sempre.

CAPÍTULO 11

1. E naqueles días abrirei os almacéns da bendición que están no ceo, para envialos á terra sobre o traballo e o traballo dos fillos dos homes.
2. E a verdade e a paz estarán asociadas ao longo de todos os días do mundo e ao longo de todas as xeracións dos homes.

CAPÍTULO 12

1. Antes destas cousas, Enoc estaba agochado, e ningún dos fillos dos homes sabía onde estaba agochado, nin onde moraba, nin que lle fora.
2. E as súas actividades tiñan que ver cos Vixilantes, e os seus días eran cos santos.
3. E eu, Enoch, estaba bendicindo ao Señor da maxestade e ao Rei das eras, e velaquí! os Vixilantes chamáronme Enoch o escriba e dixéronme:
4. «Enoch, escriba da xustiza, vai e declara aos Vixilantes do ceo que abandonaron o ceo alto, o lugar santo e eterno, e se contaminaron con mulleres, e fixeron como fan os fillos da terra, e tomaron para si esposas: "Provocastes unha gran destrución na terra:
5. E non teredes paz nin perdón de pecados: e por canto se deleitan nos seus fillos,
6. Verán o asasinato dos seus seres queridos, e lamentarán a destrución dos seus fillos, e farán súplicas por toda a eternidade, pero non alcanzaredes misericordia nin paz.

CAPÍTULO 13

1. E Enoch foi e dixo: «Azâzêl, non terás paz: unha sentenza severa saíu contra ti para poñerte en cadeas.
2. E non se che concederá tolerancia nin petición, por mor da inxustiza que ensinaches e por mor de todas as obras de impiedade, inxustiza e pecado que mostraches aos homes.
3. Entón fun e falei con todos eles xuntos, e todos tiveron medo, e o medo e o tremor apoderáronse deles.
4. E rogáronme que redactase unha petición para eles para que puidesen obter perdón, e que lese a súa petición na presenza do Señor do ceo.
5. Porque desde entón non puideron falar con El nin levantar os ollos ao ceo pola vergoña dos seus pecados polos que foran condenados.
6. Entón escribín a súa petición e a oración con respecto aos seus espíritos e ás súas accións individualmente e con respecto ás súas peticións de que tivesen perdón e lonxitude de días.
7. E fun e senteime ás augas de Dan, na terra de Dan, ao sur do oeste de Hermón; lin a súa petición ata que me durmín.
8. E velaquí que tiven un soño, e visións caeron sobre min, e vin visións de castigo, e unha voz veu dicíndome que llo contase aos fillos do ceo e que os reprendese.
9. E cando espertei, fun a eles, e estaban todos sentados xuntos, chorando en 'Abelsjâîl, que está entre o Líbano e Sênêsêr, cos seus rostros cubertos.
10. E contei diante deles todas as visións que vira nos soños, e comecei a pronunciar palabras de xustiza e a reprender aos Vixilantes celestiais.

CAPÍTULO 14

1. O libro das palabras de xustiza e da reprimenda dos Vixilantes eternos de acordo co mandato do Santo Grande nesa visión.
2. Vin nos meus sonos o que agora direi cunha lingua de carne e co alento da miña boca: que o Grande lles deu aos homes para conversar con ela e comprender co corazón.
3. Así como El creou e lle deu ao home o poder de comprender a palabra da sabedoría, así me creou a min e me deu o poder de reprender os Vixilantes, os fillos do ceo.
4. Escribín a túa petición, e na miña visión apareceu así, que a túa petición non che será concedida durante todos os días da eternidade, e que finalmente se ditou xuízo sobre ti: si, a túa petición non che será concedida.
5. E de agora en diante non subirás ao ceo por toda a eternidade, e nas ataduras da terra saíu o decreto para atarte por todos os días do mundo.
6. E que previamente terás visto a destrución dos teus amados fillos e non terás pracer neles, senón que caerán diante de ti pola espada.
7. E a túa petición por eles non será concedida, nin tampouco a ti mesma, aínda que chores e reces e digas todas as palabras contidas no escrito que escribín.
8. E a visión mostrouseme así: Velaquí, na visión as nubes convidáronme e unha néboa chamoume, e o curso das estrelas e os lóstregos aceleráronme e apresuráronme, e os ventos na visión fixéronme voar e eleváronme cara arriba, e leváronme ao ceo.
9. E entrei ata que me acheguei a un muro construído con cristais e rodeado de linguas de lume: e comezou a asustarme.
10. E entrei nas linguas de lume e achegueime a unha gran casa construída con cristais; as paredes da casa eran coma un chan teselado feito de cristais, e os seus cimentos eran de cristal.
11. O seu teito era coma o camiño das estrelas e dos lóstregos, e entre elas había querubíns de lume, e o seu ceo era claro coma a auga.
12. Un lume ardente rodeaba as murallas, e os seus portais ardían en chamas.
13. E entrei naquela casa, e era quente coma o lume e fría coma o xeo: non había nela praceres da vida; o medo envolveume, e o tremor apoderouse de min.
14. E mentres tremía e tremeba, caín de bruzos.
15. E vin unha visión, e velaquí! había unha segunda casa, maior que a anterior, e o portal enteiro estaba aberto diante de min, e estaba construído con chamas de lume.
16. E en todos os aspectos sobresaía tanto en esplendor, magnificencia e extensión que non podo describirvos o seu esplendor e a súa extensión.
17. E o seu chan era de lume, e enriba del había lóstregos e o camiño das estrelas, e o seu teito tamén era de lume flamexante.
18. E mirei e vin nel un trono elevado; o seu aspecto era como cristal, e as súas rodas como o sol resplandecente; e alí tiña a visión de querubíns.
19. E de debaixo do trono saían regueiros de lume ardiente, de xeito que eu non podía miralos.
20. E a Gran Gloria sentouse nel, e as súas vestimentas brillaban máis intensamente que o sol e eran máis brancas que calquera neve.
21. Ningún dos anxos puido entrar e contemplar o seu rostro en razón da súa magnificencia e gloria, e ningunha carne puido contemplalo.
22. Un lume abrasador o rodeaba, e un gran lume estaba diante del, e ninguén ao redor podía achegarse a el: dez mil veces dez mil estaban diante del, pero non necesitaba conselleiro.
23. E os santos que estaban preto del non se marcharon nin se apartaron del pola noite.
24. E ata entón eu estivera prostrado boca abaixo, tremendo: e o Señor chamoume coa súa propia boca e díxome: «Ven aquí, Enoch, e escoita a miña palabra».
25. E un dos santos achegouse a min e espertoume, e fíxome levantar e achegarme á porta: e eu inclinei a cara cara abaixo.

CAPÍTULO 15

1. E El respondeu e díxome, e eu escoitei a súa voz: Non temas, Enoch, home xusto e escriba da xustiza: achégate e escoita a miña voz.
2. Vai e dilles aos Vixilantes do ceo, que te enviaron para interceder por eles: "Debedes interceder" polos homes, e non polos homes por vós:
3. Por que abandonastes o ceo alto, santo e eterno, e deitástesvos con mulleres, e vos contaminastes coas fillas dos homes e tomastes para vós esposas, e fixestes coma os fillos da terra, e concibistes xigantes coma os vosos fillos?
4. E aínda que erades santos, espirituais, vivindo a vida eterna, contaminástesvos co sangue das mulleres e concibistes fillos co sangue da carne e, como fillos dos homes, cobizastes carne e sangue, como tamén fan aqueles que morren e perecen.
5. Polo tanto, tamén lles dei esposas para que as impregnen e enxendren fillos con elas, para que así non lles falte nada na terra.
6. Mais vós erades antes espirituais, vivindo a vida eterna e inmortais por todas as xeracións do mundo.
7. E polo tanto non vos designei esposas; porque en canto aos espirituais do ceo, no ceo está a súa morada.
8. E agora, os xigantes, que son producidos dos espíritos e da carne, serán chamados espíritos malignos na terra, e na terra será a súa morada.
9. Os espíritos malignos proceden dos seus corpos; porque nacen dos homes, e dos santos Vixilantes é o seu principio e orixe primordial; serán espíritos malignos na terra, e serán chamados espíritos malignos.
10. En canto aos espíritos do ceo, no ceo estará a súa morada, pero en canto aos espíritos da terra que naceron na terra, na terra estará a súa morada.
11. E os espíritos dos xigantes aflixen, oprimen, destrúen, atacan, loitan e obran a destrución na terra, e causan problemas: non toman comida, pero con todo, teñen fame e sede, e causan ofensas. E estes espíritos levantaranse contra os fillos dos homes e contra as mulleres, porque proceden deles.

CAPÍTULO 16

1. Desde os días da matanza, destrución e morte dos xigantes, das almas da carne dos cales os espíritos, despois de saír, destruirán sen incorrer en xuízo, así destruirán ata o día da consumación, o gran xuízo no que a era será consumada, sobre os Vixilantes e os impíos, si, será totalmente consumada.
2. E agora, en canto aos Vixilantes que te enviaron para interceder por eles, que antes estiveron no ceo, dilles:
3. "Estivestes no ceo, pero aínda non vos foran revelados todos os misterios e coñecíades outros sen valor, e estes na dureza dos vosos corazóns destes a coñecer ás mulleres, e por medio destes misterios as mulleres e os homes fan moito mal na terra."
4. Dílles, polo tanto: «Non tedes paz».

CAPÍTULO 17

1. E leváronme e leváronme a un lugar no que os que estaban alí eran coma lume abrasador, e, cando querían, aparecían como homes.
2. E leváronme a un lugar de escuridade, a un monte cuxo cumio chegaba ao ceo.
3. E vin os lugares das luminarias, os tesouros das estrelas e dos tronos, e nas profundidades máis profundas, onde había un arco de lume e frechas, a súa alxaba, unha espada de lume e todos os lóstregos.
4. E leváronme ás augas vivas e ao lume do oeste, que recibe cada posta de sol.
5. E cheguei a un río de lume no que o lume flúe coma a auga e desemboca no gran mar cara ao oeste.
6. Vin os grandes ríos e cheguei ao gran río e á gran escuridade, e fun ao lugar onde ningunha carne camiña.
7. Vin as montañas da escuridade do inverno e o lugar de onde flúen todas as augas das profundidades.
8. Vin as desembocaduras de todos os ríos da terra e a boca do abismo.

CAPÍTULO 18

1. Vin os tesouros de todos os ventos: vin como El proporcionara con eles toda a creación e os firmes alicerces da terra.
2. E vin a pedra angular da terra: vin os catro ventos que sosteñen a terra e o firmamento do ceo.
3. E vin como os ventos estenden as bóvedas do ceo e establecen a súa posición entre o ceo e a terra: estes son os piares do ceo.
4. Vin os ventos do ceo que xiran e traen a circunferencia do sol e todas as estrelas ao seu ocaso.
5. Vin os ventos na terra levando as nubes: vin os camiños dos anxos. Vin no extremo da terra o firmamento do ceo enriba.
6. E fun e vin un lugar que arde día e noite, onde hai sete montañas de pedras magníficas, tres cara ao leste e tres cara ao sur.
7. E en canto aos que estaban cara ao leste, un era de pedra de cores, e outro de perla, e outro de xacinto, e os que estaban cara ao sur de pedra vermella.
8. Pero o do medio chegaba ao ceo coma o trono de Deus, de alabastro, e a cima do trono era de zafiro.
9. E vin un lume abrasador. E máis alá destas montañas hai unha rexión, o fin da gran terra: alí os ceos estaban completos.
10. E vin un abismo profundo, con columnas de lume celestial, e entre elas vin caer columnas de lume, que eran inconmensurablemente grandes tanto cara á altura como cara á profundidade.
11. E máis alá dese abismo vin un lugar que non tiña o firmamento do ceo enriba, nin terra firmemente cimentada debaixo del: non había auga nel, nin paxaros, senón un lugar desolado e horrible.
12. Vin alí sete estrelas coma grandes montañas ardendo, e para min, cando preguntei sobre elas,
13. O anxo dixo: «Este lugar é o fin do ceo e da terra: converteuse nunha prisión para as estrelas e o exército do ceo.
14. E as estrelas que rodan sobre o lume son as que transgrediron o mandamento do Señor ao comezo do seu nacemento, porque non apareceron nos seus tempos sinalados.
15. E El enfureceuse con eles e atounos ata o momento en que a súa culpa fose consumada, mesmo por dez mil anos.

CAPÍTULO 19

1. E Uriel díxome: "Aquí estarán os anxos que se conectaron coas mulleres, e os seus espíritos, asumindo moitas formas diferentes, están a contaminar á humanidade e a levarán por mal camiño para que sacrifiquen aos demos como deuses; aquí estarán ata o día do gran xuízo no que serán xulgados ata que sexan eliminados".
2. E tamén as mulleres dos anxos que se extraviaron converteranse en sirenas.
3. E eu, Enoc, só vin a visión, o fin de todas as cousas: e ninguén verá como eu vin.

CAPÍTULO 20

1. E estes son os nomes dos santos anxos que vixían.
2. Uriel, un dos santos anxos, que está sobre o mundo e sobre o Tártaro.
3. Rafael, un dos santos anxos, que goberna os espíritos dos homes.
4. Raguel, un dos santos anxos que se vinga do mundo das luminarias.
5. Miguel, un dos santos anxos, é dicir, aquel que está posto sobre a mellor parte da humanidade e sobre o caos.
6. Saraqâêl, un dos santos anxos, que está posto sobre os espíritos, que pecan no espírito.
7. Gabriel, un dos santos anxos, que está sobre o Paraíso, as serpes e os querubíns.
8. Remiel, un dos santos anxos, a quen Deus puxo sobre os que resucitan.

CAPÍTULO 21

1. E procedín a onde as cousas eran caóticas.

2. E vin alí algo horrible: non vin nin un ceo arriba nin unha terra firmemente cimentada, senón un lugar caótico e horrible.
3. E alí vin sete estrelas do ceo ligadas nel, coma grandes montañas e ardendo en lume.
4. Entón dixen: «Por que pecado están presos e por que motivo foron lanzados aquí?»
5. Entón dixo Uriel, un dos santos anxos, que estaba comigo e era o xefe sobre eles, e dixo: "Enoch, por que preguntas e por que estás ansioso pola verdade?
6. Estas son do número das estrelas do ceo, que transgrediron o mandamento do Señor, e están atadas aquí ata que se consumen dez mil anos, o tempo que implican os seus pecados.
7. E de alí fun a outro lugar, que era aínda máis horrible que o anterior, e vin unha cousa horrible: un gran lume alí que ardía e ardía, e o lugar estaba fendido ata o abismo, estando cheo de grandes columnas de lume descendentes: nin a súa extensión nin magnitude podía ver, nin podía conxecturar.
8. Entón dixen: «Que temible é o lugar e que terrible de ver!»
9. Entón respondeume Uriel, un dos santos anxos que estaba comigo, e díxome: «Enoch, por que tes tanto medo e terror?». E eu respondín: «Por este lugar terrible e por mor do espectáculo da dor».
10. E díxome: «Este lugar é a prisión dos anxos, e aquí estarán encarcerados para sempre».

CAPÍTULO 22

1. E de alí fun a outro lugar, e el mostroume no oeste outra montaña grande e alta, de rocha dura.
2. E había nel catro ocos, profundos, anchos e moi lisos. Que lisos son os ocos, profundos e escuros á vista!
3. Entón Rafael, un dos santos anxos que estaba comigo, respondeu e díxome:
4. «Estes lugares ocos foron creados con este mesmo propósito, para que os espíritos das almas dos mortos se reúnan neles, si, para que todas as almas dos fillos dos homes se reúnan aquí. E estes lugares foron feitos para recibilos ata o día do seu xuízo e ata o seu período sinalado ata o período sinalado, ata que o gran xuízo chegue sobre eles».
5. Vin os espíritos dos fillos dos homes que estaban mortos, e a súa voz chegou ao ceo e fixo unha demanda.
6. Entón pregunteille a Rafael, o anxo que estaba comigo, e díxenlle: «De quen é este espírito cuxa voz sae e fai peticións?»
7. E respondeume dicindo: "Este é o espírito que saíu de Abel, a quen matou o seu irmán Caín, e el presenta a súa demanda contra el ata que a súa descendencia sexa destruída da face da terra, e a súa descendencia sexa aniquilada de entre a descendencia dos homes".
8. Entón preguntei con respecto a iso, e con respecto a todos os lugares ocos: "Por que se separaron uns dos outros?"
9. E respondeume e díxome: "Estes tres foron feitos para que os espíritos dos mortos poidan ser separados. E tal división foi feita para os espíritos dos xustos, nos que hai como a brillante fonte de auga."
10. E tal foi feito para os pecadores cando morren e son enterrados na terra e non se executou xuízo sobre eles mentres vivían.
11. Aquí os seus espíritos serán apartados nesta gran dor ata o gran día do xuízo, do castigo e do tormento dos que maldicen para sempre, e da retribución polos seus espíritos. Alí El os atará para sempre.
12. E tal división foi feita para os espíritos daqueles que presentan a súa demanda, que fan revelacións sobre a súa destrución, cando foron asasinados nos días dos pecadores.
13. Isto foi feito para os espíritos dos homes que non eran xustos, senón pecadores, que estaban completos na transgresión, e dos transgresores. Serán compañeiros: pero os seus espíritos non serán asasinados no día do xuízo nin serán resucitados de alí.
14. Entón bendixen ao Señor da gloria e dixen: "Bendito sexa o meu Señor, o Señor da xustiza, que goberna para sempre".

CAPÍTULO 23

1. De alí fun a outro lugar ao oeste dos confíns da terra.
2. E vin un lume ardente que corría sen descanso, e non se detivo do seu curso nin de día nin de noite, senón que corría regularmente.
3. E preguntei dicindo: "Que é isto que non descansa?"
4. Entón Ragüel, un dos santos anxos que estaba comigo, respondeume e díxome: «Este curso de lume que viches é o lume do oeste que persegue todas as luminarias do ceo».

CAPÍTULO 24

1. E de alí fun a outro lugar da terra, e el mostroume unha cordilleira de lume que ardía día e noite.
2. E fun máis alá e vin sete montañas magníficas, todas diferentes entre si. As súas pedras eran magníficas e fermosas, magníficas no seu conxunto, de aspecto glorioso e fermoso exterior: tres cara ao leste, unha asentada sobre a outra, e tres cara ao sur, unha sobre a outra. Eran profundos e escarpados barrancos, ningún dos cales se unía a ningún outro.
3. E o sétimo monte estaba no medio destes, e superabaos en altura, semellante ao asento dun trono; e árbores fragrantes rodeaban o trono.
4. E entre elas había unha árbore como eu nunca cheirara, nin había ningunha entre elas nin outras semellantes: tiña unha fragrancia máis alá de toda fragrancia, e as súas follas, flores e madeira non se murchan para sempre; e o seu froito é fermoso, e o seu froito se asemella aos dátiles dunha palmeira.
5. Entón dixen: «Que fermosa é esta árbore, e fragrante, e as súas follas son fermosas, e as súas flores moi deliciosas na aparencia!».
6. Entón respondeu Miguel, un dos santos e honrados anxos que estaba comigo e era o seu guía.

CAPÍTULO 25

1. E díxome: «Enoch, por que me preguntas sobre a fragrancia da árbore e por que queres aprender a verdade?»

2. Entón respondínlle dicindo: «Desexo saber de todo, pero especialmente desta árbore».
3. E el respondeu dicindo: "Este alto monte que viches, cuxo cumio é como o trono de Deus, é o Seu trono, onde o Santo Grande, o Señor da Gloria, o Rei Eterno, se sentará, cando descenda para visitar a terra con bondade."
4. E en canto a esta árbore fragrante, ningún mortal ten permitido tocala ata o gran xuízo, cando El se vingará de todos e levará todo á súa consumación para sempre. Entón será dada aos xustos e santos.
5. O seu froito será para alimento dos escollidos: será transplantado ao lugar santo, ao templo do Señor, o Rei Eterno.
6 Entón alegraranse con alegría e alegraranse, e entrarán no lugar santo; e a súa fragrancia estará nos seus ósos, e vivirán unha longa vida na terra, como viviron os teus pais; e nos seus días non os tocará dor, nin praga, nin tormento, nin calamidade.
7. Entón bendixen ao Deus da Gloria, o Rei Eterno, que preparou tales cousas para os xustos, e as creou e prometeu darlles.

CAPÍTULO 26

1. E fun de alí ao centro da terra, e vin un lugar bendito no que había árbores con pólas que permanecían e florecían dunha árbore desmembrada.
2. E alí vin un monte santo, e debaixo do monte, ao leste, había un regato que corría cara ao sur.
3. E vin cara ao leste outra montaña máis alta ca esta, e entre elas un barranco profundo e estreito; nel tamén corría un regato baixo a montaña.
4. E ao oeste había outra montaña, máis baixa que a anterior e de pequena elevación, e un barranco profundo e seco entre elas; e outro barranco profundo e seco estaba nos extremos das tres montañas.
5. E todos os barrancos eran profundos e estreitos, formados por rocha dura, e non había árbores plantadas neles.
6. E marabilleime das rochas, e marabilleime do barranco, si, marabilleime moito.

CAPÍTULO 27

1. Entón dixen eu: «Para que serve esta terra bendita, que está completamente chea de árbores, e este val maldito entre elas?»
2. Entón Uriel, un dos santos anxos que estaba comigo, respondeu e dixo: "Este val maldito é para os que están malditos para sempre. Aquí reuniranse todos os malditos que pronuncian cos seus beizos palabras indecorosas contra o Señor e falan cousas duras da súa gloria. Aquí serán reunidos, e aquí será o seu lugar de xuízo.
3. Nos últimos días haberá sobre eles o espectáculo do xuízo xusto na presenza dos xustos para sempre: aquí os misericordiosos bendicirán o Señor da gloria, o Rei Eterno.
4. Nos días do xuízo sobre os primeiros, bendicirano pola misericordia segundo a cal lles asignou a súa sorte.
5. Entón bendixen ao Señor da Gloria e expuxen a súa gloria e loeino gloriosamente.

CAPÍTULO 28

1. E de alí fun cara ao leste, ao medio da cordilleira do deserto, e vin un ermo solitario, cheo de árbores e plantas.
2. E a auga brotou de arriba.
3. Correndo coma un curso de auga copioso que fluía cara ao noroeste, facía que as nubes e o orballo ascendesen por todos os lados.

CAPÍTULO 29

1. E de alí fun a outro lugar no deserto e achegueime ao leste desta cordilleira.
2. E alí vin árbores aromáticas que exhalaban a fragrancia do incenso e da mirra, e as árbores tamén eran semellantes á amendoeira.

CAPÍTULO 30

1. E máis alá destes, fun lonxe cara ao leste, e vin outro lugar, un val cheo de auga.
2. E alí había unha árbore, da cor das árbores aromáticas, como o lentisco.
3. E nas ladeiras deses vales vin canela aromática. E máis alá destes continuei cara ao leste.

CAPÍTULO 31

1. E vin outras montañas, e entre elas había arboredas, e delas fluía néctar, que se chama sarara e gálbano.
2. E máis alá destas montañas vin outra montaña ao leste dos confíns da terra, na que había aloes, e todas as árbores estaban cheas de estacte, coma améndoas.
3. E cando alguén o queimaba, cheiraba máis doce que calquera aroma aromático.

CAPÍTULO 32

1. E despois destes aromas aromáticos, mentres miraba cara ao norte por riba das montañas, vin sete montañas cheas de nardo selecto e árbores aromáticas, canela e pementa.
2. E de alí fun polos cumes de todas estas montañas, lonxe cara ao leste da terra, e pasei por riba do mar Eritreo e afasteime del, e pasei por riba do anxo Zotîêl.
3. E cheguei ao Xardín da Xustiza e vin, máis alá daquelas árbores, moitas árbores grandes que medraban alí, de boa fragrancia, grandes, moi fermosas e gloriosas, e a árbore da sabedoría, da que comen e coñecen unha gran sabedoría.
4. Esa árbore é alta coma o abeto, e as súas follas coma as da alfarroba; e o seu froito coma os acios da vide, moi fermosos; e a fragrancia da árbore penetra lonxe.
5. Entón dixen: «Que fermosa é a árbore e que atractiva é a súa aparencia!»
6. Entón Rafael, o anxo santo que estaba comigo, respondeume e dixo: "Esta é a árbore da sabedoría, da que comeron o teu pai, xa vello, e a túa nai, que eran antes ca ti, e aprenderon sabedoría, e abrironse os seus ollos, e souberon que estaban espidos, e foron expulsados do xardín".

CAPÍTULO 33

1. E desde alí fun ata os confíns da terra e vin alí grandes bestas, e cada unha difería da outra; e tamén vin paxaros que diferían en aparencia, beleza e voz, unhas diferentes das outras.
2. E ao leste desas bestas vin os confíns da terra sobre os que descansa o ceo, e as portas do ceo abertas.
3. E vin como saían as estrelas do ceo, e contei as portas polas que saían, e escribín todas as súas saídas, cada estrela individualmente, segundo o seu número e os seus nomes, os seus cursos e as súas posicións, e os seus tempos e os seus meses, como me mostrou Uriel, o anxo santo que estaba comigo.
4. Mostroume todas as cousas e escribiunas para min: tamén escribiu para min os seus nomes, e as súas leis e as súas compañías.

CAPÍTULO 34

1. E desde alí fun cara ao norte ata os confíns da terra, e alí vin un grande e glorioso dispositivo nos confíns de toda a terra.
2. E aquí vin tres portas do ceo abertas no ceo: por cada unha delas saen ventos do norte; cando sopran hai frío, sarabia, xeada, neve, orballo e choiva.
3. E por unha porta sopran para o ben; pero cando sopran polas outras dúas portas, é con violencia e aflición na terra, e sopran con violencia.

CAPÍTULO 35

1. E desde alí fun cara ao oeste ata os confíns da terra, e vin alí tres portas do ceo abertas como as que vira no leste, o mesmo número de portas e o mesmo número de saídas.

CAPÍTULO 36

1. E de alí fun ao sur ata os confíns da terra, e vin alí tres portas abertas do ceo: e de alí veñen o orballo, a choiva e o vento.
2. E de alí fun cara ao leste ata os extremos do ceo, e vin alí as tres portas orientais do ceo abertas e pequenas portas enriba delas.
3. A través de cada un destes pequenos portais pasan as estrelas do ceo e percorren o seu curso cara ao oeste polo camiño que se lles mostra.
4. E sempre que o vía, bendicía ao Señor da Gloria, e seguía bendicindo ao Señor da Gloria, que fixo grandes e gloriosas marabillas, para mostrar a grandeza da súa obra aos anxos, aos espíritos e aos homes, para que eloxien a súa obra e toda a súa creación; para que vexan a obra do seu poder e eloxien a gran obra das súas mans e o bendigan para sempre.

CAPÍTULO 37

1. A segunda visión que tivo, a visión da sabedoría, a que viu Enoc, fillo de Xared, fillo de Mahalalel, fillo de Cainán, fillo de Enós, fillo de Set, fillo de Adán.
2. E este é o comezo das palabras de sabedoría que alcei a miña voz para falar e dicirlles aos que habitan na terra: Escoitade, homes dos tempos antigos, e vede, vós que védes despois, as palabras do Santo que pronunciarei ante o Señor dos espíritos.
3. Mellor sería declaralas só aos homes dos tempos antigos, pero nin sequera aos que virán despois lles negaremos o principio da sabedoría.
4. Ata o día de hoxe, o Señor dos Espíritos nunca me deu tanta sabedoría como a que eu recibín segundo a miña visión, segundo o bo pracer do Señor dos Espíritos, por quen me foi dada a sorte da vida eterna.
5. Agora, impartíronseme tres parábolas, e alcei a miña voz e relateinas aos que habitan na terra.

CAPÍTULO 38

1. A primeira parábola. Cando se manifestará a asemblea dos xustos, e os pecadores serán xulgados polos seus pecados, e serán expulsados da face da terra:
2. E cando o Xusto apareza ante os ollos dos xustos, cuxas obras escollidas dependen do Señor dos espíritos, e a luz apareza aos xustos e aos escollidos que habitan na terra, onde estará entón a morada dos pecadores e onde descansará aqueles que negaron o Señor dos espíritos? Mellor lles sería non nacer?
3. Cando os segredos dos xustos sexan revelados e os pecadores xulgados, e os impíos expulsados da presenza dos xustos e escollidos,
4. Desde entón, os que posúen a terra xa non serán poderosos nin exaltados, nin poderán contemplar o rostro dos santos, porque o Señor dos espíritos fixo que a súa luz aparecese no rostro dos santos, xustos e elixidos.
5. Entón perecerán os reis e os poderosos e serán entregados nas mans dos xustos e santos.
6. E de agora en diante ninguén buscará a misericordia do Señor dos espíritos porque a súa vida chegou ao fin.

CAPÍTULO 39

1. E acontecerá naqueles días que fillos elixidos e santos descenderán do ceo alto, e a súa descendencia converterase en un cos fillos dos homes.
2. Naqueles días, Enoch recibiu libros de celo e ira, libros de inquietude e expulsión. E non lles será concedida misericordia, di o Señor dos espíritos.
3. E naqueles días un remuíño levoume da terra e deixoume no extremo dos ceos.
4. E alí vin outra visión, as moradas dos santos e os lugares de descanso dos xustos.
5. Aquí viron os meus ollos as súas moradas cos seus anxos xustos e os seus lugares de descanso cos santos. E suplicaron, intercederon e oraron polos fillos dos homes, e a xustiza fluíu diante deles como auga e a misericordia como orballo sobre a terra: así é entre eles para sempre.
6a. E nese lugar os meus ollos viron o Elixido da xustiza e da fe,
7a. E vin a súa morada baixo as ás do Señor dos Espíritos.
6b. E a xustiza prevalecerá nos seus días, e os xustos e escollidos serán sen número diante del para sempre e para sempre.

7b. E todos os xustos e escollidos diante Del serán fortes coma lámpadas de lume, e a súa boca estará chea de bendicións, e os seus beizos enxalzarán o nome do Señor dos espíritos, e a xustiza diante Del nunca fallará, e a rectitude nunca fallará diante Del.
8. Alí desexaba habitar, e o meu espírito ansiaba aquela morada. E alí estivo a miña porción ata o de agora, porque así foi establecido para min ante o Señor dos espíritos.
9. Naqueles días louvei e exaltei o nome do Señor dos Espíritos con bendicións e eloxios, porque El me destinou para a bendición e a gloria segundo o bo pracer do Señor dos Espíritos.
10. Durante moito tempo os meus ollos contemplaron aquel lugar, e bendicino e loeino, dicindo: "Bendito sexa El, e que sexa bendito desde o principio e para sempre".
11. E diante Del non hai cesamento. El sabe antes da creación do mundo o que é para sempre e o que será de xeración en xeración.
12. Os que non dormen te bendín: están diante da túa gloria e bendín, loan e exaltan, dicindo: "Santo, santo, santo é o Señor dos espíritos: El enche a terra de espíritos".
13. E aquí os meus ollos viron a todos os que non dormen: están diante Del e bendín e din: "Bendito sexas ti, e bendito sexa o nome do Señor para sempre".
14. E o meu rostro mudou; porque xa non podía ver.

CAPÍTULO 40

1. E despois diso vin miles de miles e dez mil veces dez mil, e vin unha multitude innumerable e incalculable, que estaban diante do Señor dos Espíritos.
2. E vin catro presenzas aos catro lados do Señor dos espíritos, diferentes das que non dormen, e aprendín os seus nomes, porque o anxo que ía comigo deume a coñecer os seus nomes e mostroume todas as cousas ocultas.
3. E escoitei as voces desas catro presenzas mentres pronunciaban loanzas ante o Señor da gloria.
4. A primeira voz bendice ao Señor dos Espíritos para sempre.
5. E escoitei a segunda voz bendicindo ao Elixido e aos elixidos que penden do Señor dos Espíritos.
6. E escoitei a terceira voz orar e interceder polos que habitan na terra e suplicar en nome do Señor dos espíritos.
7. E escoitei a cuarta voz defendéndose dos Satáns e prohibíndolles presentarse ante o Señor dos Espíritos para acusar os que habitan na terra.
8. Despois diso pregunteille ao anxo da paz que ía comigo, que me mostrou todo o que está oculto: "Quen son estas catro presenzas que vin e cuxas palabras escoitei e escribín?"
9. E díxome: «Este primeiro é Miguel, o misericordioso e o paciente; e o segundo, que está posto sobre todas as enfermidades e todas as feridas dos fillos dos homes, é Rafael; e o terceiro, que está posto sobre todos os poderes, é Gabriel; e o cuarto, que está posto sobre o arrepentimento para a esperanza dos que herdan a vida eterna, chámase Fanuel». E estes son os catro anxos do Señor dos Espíritos e as catro voces que escoitei naqueles días.

CAPÍTULO 41

1. E despois diso vin todos os segredos dos ceos, e como se divide o reino, e como se pesan na balanza as accións dos homes.
2. E alí vin as moradas dos elixidos e as moradas dos santos, e os meus ollos viron alí a todos os pecadores, os que negan o nome do Señor dos espíritos, sendo expulsados e arrastrados. E non podían soportar por mor do castigo que procede do Señor dos espíritos.
3. E alí os meus ollos viron os segredos do lóstrego e do trono, e os segredos dos ventos, como se dividen para soprar sobre a terra, e os segredos das nubes e do orballo, e alí vin de onde proceden nese lugar e de onde saturan a terra poeirenta.
4. E alí vin cámaras pechadas nas que se dividen os ventos: a cámara da sarabia e dos ventos, a cámara da néboa e das nubes, e as súas nubes pairan sobre a terra desde o principio do mundo.
5. Vin as cámaras do sol e da lúa, de onde proceden e cara a onde volven, e o seu glorioso regreso, e como un é superior ao outro, e a súa maxestosa órbita, e como non abandonan a súa órbita, e non engaden nada á súa órbita nin quitan nada dela, e manteñen a fe uns cos outros, de acordo co xuramento polo que están unidos.
6. E primeiro sae o sol e percorre o seu camiño segundo o mandamento do Señor dos espíritos, e poderoso é o seu nome para sempre.
7. Despois diso, vin o camiño oculto e o visible da lúa, e ela completa o seu camiño nese lugar, de día e de noite, mantendo unha posición oposta á outra ante o Señor dos espíritos. E eles dan grazas e louvan, e non descansan, porque para eles é o seu descanso de agradecemento.
8. Porque o sol cambia a miúdo para unha bendición ou unha maldición, e o curso do camiño da lúa é luz para os xustos e escuridade para os pecadores en nome do Señor, que fixo unha separación entre a luz e a escuridade, e dividiu os espíritos dos homes, e fortaleceu os espíritos dos xustos, en nome da súa xustiza.
9. Porque ningún anxo impide nin ningún poder pode impedilo; porque El designa un xuíz para todos eles e xulga a todos eles diante del.

CAPÍTULO 42

1. A Sabedoría non atopou lugar onde morar; Entón asignóuselle unha morada nos ceos.
2. A Sabedoría saíu para vivir entre os fillos dos homes, e non atopou morada. A Sabedoría volveu ao seu lugar e asentou entre os anxos.
3. E a iniquidade saíu das súas cámaras; atopou a quen non buscaba e habitou con eles, coma a choiva no deserto e o orballo nunha terra sedenta.

CAPÍTULO 43

1. E vin outros lóstregos e as estrelas do ceo, e vin como os chamou a todos polos seus nomes e eles o escoitaron.
2. Vin como eran pesados nunha balanza xusta segundo as súas proporcións de luz. Vin a anchura dos seus espazos e o día da súa aparición, e como a súa rotación produce

lóstregos. Vin a súa rotación segundo o número dos anxos e como se manteñen fieis uns cos outros.
3. E pregunteille ao anxo que ía comigo e que me mostrou o que estaba agochado: "Que son isto?"
4. E díxome: «O Señor dos espíritos mostrouche o seu significado parabólico. Estes son os nomes dos santos que habitan na terra e cren no nome do Señor dos espíritos para sempre».

CAPÍTULO 44

Tamén outro fenómeno que vin en relación cos lóstregos: como algunhas das estrelas xorden e se converten en lóstregos e non poden separarse da súa nova forma.

CAPÍTULO 45

1. E esta é a segunda parábola relativa aos que negan o nome da morada dos santos e o Señor dos espíritos.
2. Non subirán ao ceo nin virán á terra. Tal será a sorte dos pecadores que negaron o nome do Señor dos espíritos e que serán preservados para o día do sufrimento e da tribulación.
3. Naquel día, o meu elixido sentarase no trono da gloria e probará as súas obras, e os seus lugares de descanso serán innumerables. E as súas almas crecerán fortes dentro deles cando vexan os meus elixidos e aqueles que invocaron o meu glorioso nome:
4. Entón farei que o meu elixido habite entre eles. E transformarei o ceo e o converterei nunha bendición e luz eternas.
5. Transformarei a terra e fareina unha bendición. Farei que os meus elixidos habiten nela, pero os pecadores e os malfeitores non a poñerán os pés.
6. Porque eu provei e saciei de paz os meus xustos e fixen que habitasen diante de min; pero para os pecadores hai xuízo inminente contra min, para que os destruirei da face da terra.

CAPÍTULO 46

1. E alí vin a alguén que tiña unha cabeza branca coma a la, e con el había outro ser cuxo rostro tiña a aparencia dun home, e o seu rostro estaba cheo de graza, como o dun dos santos anxos.
2. E pregunteille ao anxo que ía comigo e me mostrou todas as cousas ocultas sobre o Fillo do Home, quen era, de onde viña e por que ía coa Cabeza dos Días. E el respondeu e díxome: Este é o Fillo do Home que posúe a xustiza, con quen reside a xustiza e quen revela todos os tesouros do que está oculto.
3. Porque o Señor dos espíritos o escolleu, e a quen lle corresponde a sorte ten a preeminencia ante o Señor dos espíritos en rectitude para sempre.
4. E este Fillo do Home, que viches, levantará os reis e os poderosos dos seus asentos, e os fortes dos seus tronos, e soltará as rédeas dos fortes e romperá os dentes dos pecadores.
5. E derrubará os reis dos seus tronos e reinos, porque non o exaltan nin o louvan, nin recoñecen humildemente de onde lles foi outorgado o reino.
6. El humillará o rostro dos fortes e enchelos de vergoña. A escuridade será a súa morada e os vermes serán o seu leito, e non terán esperanza de levantarse das súas camas, porque non exaltan o nome do Señor dos espíritos.
7. Estes son os que xulgan as estrelas do ceo e levantan as mans contra o Altísimo, pisan a terra e habitan nela. Todas as súas accións revelan inxustiza. O seu poder baséase nas súas riquezas. A súa fe está nos deuses que fixeron coas súas mans e negan o nome do Señor dos espíritos.
8. E perseguen as casas das súas congregacións e os fieis que confian no nome do Señor dos espíritos.

CAPÍTULO 47

1. E naqueles días ascenderá a oración dos xustos e o sangue dos xustos da terra ante o Señor dos espíritos.
2. Naqueles días, os santos que habitan nos ceos uniránse a unha soa voz, suplicarán, rezarán e louvarán, darán grazas e bendicirán o nome do Señor dos espíritos polo sangue dos xustos que foi derramado, para que a oración dos xustos non sexa en van ante o Señor dos espíritos, para que se lles faga xuízo e para que non teñan que sufrir para sempre.
3. Naqueles días vin o Primeiro dos Días cando se sentou no trono da súa gloria, e os libros dos vivos foron abertos diante del. E todo o seu exército que está no ceo e os seus conselleiros estiveron diante del,
4. E os corazóns dos santos enchíronse de alegría; porque o número dos xustos fora ofrecido, e a oración dos xustos fora escoitada, e o sangue dos xustos fora requirido ante o Señor dos espíritos.

CAPÍTULO 48

1. E nese lugar vin a fonte da xustiza que era inesgotable: e arredor dela había moitas fontes de sabedoría; e todos os sedentos beberon delas, e foron cheos de sabedoría, e as súas moradas estaban cos xustos, santos e escollidos.
2. E nesa hora, o Fillo do Home foi nomeado en presenza do Señor dos espíritos, e o seu nome foi pronosticado ante o Antigo Testamento.
3. Si, antes de que o sol e os signos fosen creados, antes de que as estrelas do ceo fosen feitas, o seu nome foi nomeado ante o Señor dos espíritos.
4. Será un bastón para os xustos no que se afianzarán e non caerán, e será a luz das nacións e a esperanza dos que teñen o corazón angustiado.
5. Todos os que habitan na terra prostraranse e adorarán ante el, e loarán, bendicirán e celebrarán con cancións ao Señor dos espíritos.
6. E por esta razón foi escollido e agochado diante Del, antes da creación do mundo e para sempre.
7. E a sabedoría do Señor dos espíritos revelouno aos santos e xustos, porque preservou a sorte dos xustos, porque odiaron e desprezaron este mundo de inxustiza e odiaron todas as súas obras e camiños en nome do Señor dos espíritos, porque no seu nome son salvados e segundo o seu bo pracer foi con respecto ás súas vidas.
8. Nestes días os reis da terra estarán abatidos, e os fortes que posúen a terra por mor das obras das súas mans;

porque no día da súa angustia e aflición non poderán salvarse a si mesmos.
9. E entregareinos nas mans dos meus elixidos: coma palla no lume, arderán diante do santo; coma chumbo na auga afundiranse diante do xusto, e non se atopará máis rastro deles.
10. No día da súa aflición haberá descanso na terra. Caerán diante deles e non se levantarán. Non haberá ninguén que os tome coas súas mans e os levante, porque negaron o Señor dos espíritos e o seu Unxido. Bendito sexa o nome do Señor dos espíritos.

CAPÍTULO 49

l. Porque a sabedoría derramase coma auga, e a gloria non falla diante del para sempre.
2. Porque el é poderoso en todos os segredos da xustiza, e a inxustiza desaparecerá coma unha sombra e non terá permanencia; porque o Elixido está diante do Señor dos espíritos, e a súa gloria é para sempre e o seu poder por todas as xeracións.
3. E nel habita o espírito da sabedoría, e o espírito que dá visión, e o espírito de entendemento e de forza, e o espírito dos que durmiron na xustiza.
4. El xulgará as cousas secretas, e ninguén poderá proferir unha palabra mentireira diante del, porque el é o elixido diante do Señor dos espíritos, segundo o seu bo pracer.

CAPÍTULO 50

1. E neses días haberá un cambio para os santos e escollidos, e a luz dos días permanecerá sobre eles, e a gloria e a honra volveranse aos santos,
2. No día da aflición, no que se acumulará o mal contra os pecadores, os xustos serán vitoriosos en nome do Señor dos Espíritos. El fará que os demais sexan testemuñas disto para que se arrepintan e esquezan as obras das súas mans.
3. Non terán honra polo nome do Señor dos espíritos, pero serán salvos polo seu nome, e o Señor dos espíritos terá compaixón deles, porque a súa compaixón é grande.
4. E El é xusto tamén no seu xuízo, e na presenza da súa gloria a inxustiza tampouco se manterá: no seu xuízo os impenitentes perecerán diante del.
5. E de agora en diante non terei piedade deles, di o Señor dos espíritos.

CAPÍTULO 51

1. E naqueles días a terra tamén devolverá o que lle foi confiado, e o Xeol tamén devolverá o que recibiu, e o Inferno devolverá o que debe.
2. E elixirá de entre eles os xustos e os santos, porque se achegou o día da súa salvación.
3. Naqueles días, o Elixido sentarase no meu trono e a súa boca revelará todos os segredos da sabedoría e do consello, porque o Señor dos espíritos llos deu e o glorificou.
4. E naqueles días os montes saltarán coma carneiros, e os outeiros tamén saltarán coma cordeiros satisfeitos de leite, e os rostros de todos os anxos do ceo iluminaranse de alegría.
5. Porque naqueles días xurdirá o Elixido, e a terra alegrarase, e os xustos habitarán nela, e os elixidos camiñarán por ela.

CAPÍTULO 52

1. E despois daqueles días, nese lugar onde vira todas as visións daquilo que está oculto, porque fun levado nun remuíño e elas leváronme cara ao oeste.
2. Alí viron os meus ollos todas as cousas secretas do ceo que haberá, unha montaña de ferro, e unha montaña de cobre, e unha montaña de prata, e unha montaña de ouro, e unha montaña de metal brando, e unha montaña de chumbo.
3. E pregunteille ao anxo que ía comigo, dicindo: "Que son estas cousas que vin en segredo?"
4. E díxome: «Todas estas cousas que viches servirán ao dominio do seu Unxido para que sexa poderoso e poderoso na terra».
5. E o anxo da paz respondeu, dicíndome: "Agarda un pouco, e revelaranseche todos os secretos que rodean ao Señor dos espíritos".
6. E estas montañas que os teus ollos viron, a montaña de ferro, a montaña de cobre, a montaña de prata, a montaña de ouro, a montaña de metal brando e a montaña de chumbo, todas elas serán na presenza do Elixido coma cera diante do lume e coma a auga que baixa de arriba sobre esas montañas, e quedarán impotentes diante dos seus pés.
7. E acontecerá naqueles días que ninguén se salvará, nin por ouro nin por prata, e ninguén poderá escapar.
8. E non haberá ferro para a guerra, nin se vestirá unha coiraza. O bronce non servirá de nada, e o estaño non servirá de nada e non será estimado, e o chumbo non será desexado.
9. E todas estas cousas serán negadas e destruídas da superficie da terra, cando o Elixido apareza ante a face do Señor dos Espíritos.

CAPÍTULO 53

1. Alí os meus ollos viron un val profundo con bocas abertas, e todos os que habitan na terra, no mar e nas illas lle traerán agasallos, presentes e testemuños de homenaxe, pero ese val profundo non se encherá.
2. As súas mans cometen actos ilegais, e os pecadores devoran a todos os que oprimen ilegalmente. Con todo, os pecadores serán destruídos ante a face do Señor dos espíritos, e serán desterrados da face da súa terra, e perecerán para sempre.
3. Porque vin alí todos os anxos do castigo, preparando todos os instrumentos de Satán.
4. E pregunteille ao anxo da paz que ía comigo: "Para quen están preparando estes instrumentos?"
5. E díxome: «Prepáranos para os reis e os poderosos desta terra, para que así sexan destruídos».
6. Despois disto, o Xusto e o Elixido fará que a casa da súa congregación apareza; de agora en diante, non serán máis impedidos no nome do Señor dos Espíritos.
7. E estes montes non se manterán como a terra ante a súa xustiza, senón que os outeiros serán como unha fonte de auga, e os xustos descansarán da opresión dos pecadores.

CAPÍTULO 54

1. E mirei e volvínme cara a outra parte da terra, e vin alí un val profundo con lume ardente.
2. E trouxeron os reis e os poderosos, e comezaron a botalos a este val profundo.
3. E alí os meus ollos viron como fabricaban estes seus instrumentos, cadeas de ferro de peso inconmensurable.
4. E pregunteille ao anxo da paz que ía comigo, dicindo: "Para quen se están preparando estas cadeas?"
5. E díxome: «Estes están a ser preparados para os exércitos de Azâzêl, para que os poidan coller e botalos ao abismo da condena completa, e cubrirán as súas mandíbulas con pedras ásperas como ordenou o Señor dos Espíritos».
6. E Miguel, Gabriel, Rafael e Fanuel agarrarános nese gran día e botarános no forno ardente, para que o Señor dos espíritos se vingue deles pola súa inxustiza ao someterse a Satanás e desviar os habitantes da terra.
7. Neses días virá o castigo do Señor dos espíritos, e abrirá todas as cámaras de auga que están por riba dos ceos e as fontes que están debaixo da terra.
8. E todas as augas xuntáronse coas augas: o que está por riba dos ceos é o masculino, e a auga que está debaixo da terra é o feminino.
9. E destruirán a todos os que habitan na terra e aos que habitan baixo os confíns do ceo.
10. E cando recoñezan a inxustiza que cometeron na terra, entón por estas perecerán.

CAPÍTULO 55

1. E despois diso, o Xefe dos Días arrepentiuse e dixo: "En van destruín a todos os que habitan na terra".
2. E xurou polo seu gran nome: «De agora en diante non farei así con todos os que habitan na terra, e porei un sinal no ceo: e isto será unha garantía de boa fe entre min e eles para sempre, mentres o ceo estea por riba da terra. E isto está de acordo co meu mandato».
3. Cando desexe agarralos pola man dos anxos no día da tribulación e da dor por mor disto, farei que o meu castigo e a miña ira permanezan sobre eles, di Deus, o Señor dos espíritos.
4. Vós, poderosos reis que habitades na terra, teredes que contemplar o Meu Elixido, como se senta no trono da gloria e xulga a Azâzêl e a todos os seus asociados e a todos os seus exércitos en nome do Señor dos Espíritos.

CAPÍTULO 56

1. E vin alí as exércitos dos anxos do castigo indo, e levaban azoutes e cadeas de ferro e bronce.
2. E pregunteille ao anxo da paz que ía comigo, dicindo: "A quen van estes que sosteñen os azoutes?"
3. E díxome: «Aos seus escollidos e amados, para que sexan lanzados ao abismo do val».
4. E entón ese val estará cheo dos seus elixidos e amados, e os días das súas vidas chegarán ao seu fin, e os días dos seus desvíos non serán contados de agora en diante.
5. Naqueles días, os anxos volverán e lanzaranse cara ao leste sobre os partos e os medos. Incitarán os reis, de xeito que un espírito de inquietude os invadirá e os levantarán dos seus tronos, para que saian coma leóns das súas guaridas e coma lobos famentos entre os seus rabaños.
6. E subirán e pisarán a terra dos seus elixidos, e a terra dos seus elixidos será diante deles unha eira e unha estrada.
7. Mais a cidade dos meus xustos será un obstáculo para os seus cabalos. E comezarán a loitar entre eles, e a súa man dereita será forte contra eles mesmos, e un home non coñecerá ao seu irmán, nin un fillo ao seu pai nin á súa nai, ata que haxa un número incalculable de cadáveres pola súa matanza, e o seu castigo non sexa en van.
8. Naqueles días o Xeol abrirá as súas fauces, e nel serán tragados, e a súa destrución rematará; o Xeol devorará os pecadores en presenza dos escollidos.

CAPÍTULO 57

1. E aconteceu despois disto que vin outra tropa de carros, e homes montados neles, e viñan cos ventos do leste e do oeste ao sur.
2. E oíuse o ruído dos seus carros, e cando tivo lugar este tumulto, os santos do ceo notárono, e os piares da terra foron movidos do seu lugar, e o seu son oíuse desde un extremo do ceo ata o outro, nun só día.
3. E todos se prostrarán e adorarán ao Señor dos espíritos. E este é o final da segunda parábola.

CAPÍTULO 58

1. E comecei a recitar a terceira parábola, relativa aos xustos e escollidos.
2. Benditos sodes vós, xustos e escollidos, porque gloriosa será a vosa sorte.
3. E os xustos estarán á luz do sol, e os elixidos á luz da vida eterna. Os días da súa vida serán infinitos, e os días dos santos sen número.
4. E buscarán a luz e atoparán xustiza co Señor dos espíritos. Haberá paz para os xustos en nome do Señor Eterno.
5. E despois disto diráselles aos santos no ceo: Que busquen os segredos da xustiza, a herdanza da fe: Porque se fixo brillante coma o sol sobre a terra, e a escuridade pasou.
6. E haberá unha luz que nunca rematará, e non chegará ata un límite de días. Porque a escuridade será destruída primeiro, e a luz establecida ante o Señor dos espíritos, e a luz da rectitude establecida para sempre ante o Señor dos espíritos.

CAPÍTULO 59

1. Naqueles días, os meus ollos viron os segredos dos lóstregos e das luces, e os xuízos que executan, e os lóstregos que iluminan para unha bendición ou unha maldición, segundo o quere o Señor dos espíritos.
2. E alí vin os segredos do trono, e como cando resoa no ceo, o seu son se escoita, e el fixo que vise os xuízos executados na terra, xa sexan para o benestar e a bendición, ou para unha maldición, segundo a palabra do Señor dos Espíritos.

3. E despois diso mostráronme todos os segredos das luces e dos lóstregos, e alumean para bendición e para satisfacción.

CAPÍTULO 60

1. No ano cincocentos, no sétimo mes, o día catorce do mes na vida de Enoc. Nesa parábola vin como un forte tremor fixo tremer os ceos dos ceos, e o exército do Altísimo, e os anxos, mil miles e dez mil veces dez mil, estaban inquietos cunha gran inquietude.
2. E o Cabeceiro dos Días sentouse no trono da súa gloria, e os anxos e os xustos estaban arredor del.
3. E un gran tremor apoderouse de min, e o medo apoderouse de min, e os meus lombos cederon, e as miñas rendas desfixéronse, e caín de bruzos.
4. E Miguel enviou outro anxo de entre os santos e levantoume, e cando me levantou o meu espírito volveu; porque non puiden soportar a vista deste exército, nin a conmoción e o tremor do ceo. E Miguel díxome: "Por que estás inquieto con tal visión? Ata este día durou o día da súa misericordia; e El foi misericordioso e paciente cos que habitan na terra."
5. E cando chegue o día, o poder, o castigo e o xuízo, que o Señor dos espíritos preparou para aqueles que non adoran a lei xusta, e para aqueles que negan o xuízo xusto, e para aqueles que toman o seu nome en van, ese día estará preparado, para os elixidos unha alianza, pero para os pecadores unha inquisición.
6. Cando o castigo do Señor dos Espíritos recaia sobre eles, descansará para que o castigo do Señor dos Espíritos non veña en van, e mate os nenos coas súas nais e os nenos cos seus pais. Despois, o xuízo terá lugar segundo a súa misericordia e a súa paciencia.
7. E nese día separáronse dous monstros, un monstro feminino chamado Leviatán, para habitar nos abismos do océano, sobre as fontes das augas.
8. Pero o macho chámase Behemot, que ocupou co seu peito un deserto chamado Dûidâin, ao leste do xardín onde habitan os elixidos e os xustos, onde foi levado o meu avó, o sétimo desde Adán, o primeiro home que creou o Señor dos Espíritos.
9. E supliqueille ao outro anxo que me mostrase o poder deses monstros, como foron separados nun día e lanzados, un aos abismos do mar e o outro á terra seca do deserto.
10. E díxome: «Fillo do home, aquí buscas saber o que está oculto».
11. E o outro anxo que veu comigo e me mostrou o que estaba oculto, díxome o que está primeiro e o que está derradeiro no ceo, na altura, e debaixo da terra, nas profundidades, e nos confíns do ceo, e sobre os fundamentos do ceo.
12. E as cámaras dos ventos, e como se dividen os ventos, e como se pesan, e como se calculan as portas dos ventos, cada unha segundo a potencia do vento, e a potencia das luces da lúa, e segundo a potencia que lles corresponda: e as divisións das estrelas segundo os seus nomes, e como se dividen todas as divisións.
13. E os tronos segundo os lugares onde caen, e todas as divisións que se fan entre os lóstregos para que poidan alumear, e o seu exército para que poidan obedecer ao instante.
14. Pois o trono ten lugares de repouso que lle son asignados mentres agarda o seu repique; e o trono e o lóstrego son inseparables, e aínda que non sexan un e indivisibles, ambos van xuntos a través do espírito e non se separan.
15. Pois cando o lóstrego alumea, o trono emite a súa voz, e o espírito impón unha pausa durante o repique e repárteo equitativamente entre eles; porque o tesouro dos seus repiques é coma a area, e cada un deles, ao retumbar, é retido cunha brida e revertido polo poder do espírito, e empuxado cara adiante segundo os moitos recunchos da terra.
16. E o espírito do mar é masculino e forte, e segundo o poder da súa forza, el tírao cara atrás cunha rédea, e do mesmo xeito é impulsado cara adiante e dispérsase por todas as montañas da terra.
17. E o espírito da xeada é o seu propio anxo, e o espírito da sarabia é un bo anxo.
18. E o espírito da neve abandonou os seus aposentos por mor da súa forza. Hai un espírito especial nel, e o que ascende del é coma fume, e o seu nome é xeada.
19. E o espírito da néboa non se une a eles nas súas cámaras, senón que ten unha cámara especial; pois o seu curso é glorioso tanto na luz como na escuridade, e no inverno e no verán, e na súa cámara hai un anxo.
20. E o espírito do orballo ten a súa morada nos confíns do ceo, e está conectado coas cámaras da choiva, e o seu curso é no inverno e no verán: e as súas nubes e as nubes da néboa están conectadas, e unha dá á outra.
21. E cando o espírito da choiva sae da súa cámara, os anxos veñen e abren a cámara e lévano fóra, e cando se espalla por toda a terra, únese coa auga da terra. E sempre que se une coa auga da terra...
22. Porque as augas son para os que habitan na terra; porque son alimento para a terra do Altísimo que está no ceo; por iso hai unha medida para a choiva, e os anxos encárganse dela.
23. E estas cousas vin cara ao Xardín dos Xustos.
24. E o anxo da paz que estaba comigo díxome: «Estes dous monstros, preparados conforme á grandeza de Deus, alimentarán...

CAPÍTULO 61

1. E vin naqueles días cantos cordóns lles deron aos anxos, e colleron ás, voaron e foron cara ao norte.
2. E pregunteille ao anxo, dicíndolle: "Por que eses anxos colleron estas cordas e marcharon?" E el respondeume: "Foron medir".
3. E o anxo que ía comigo díxome: "Estes traerán as medidas dos xustos e as cordas dos xustos aos xustos, para que se apoien no nome do Señor dos espíritos para sempre."
4. Os elixidos comezarán a morar cos elixidos, e esas son as medidas que se lle darán á fe, e que fortalecerán a xustiza.
5. Estas medidas revelarán todos os segredos das profundidades da terra, e aqueles que foron destruídos polo deserto, e aqueles que foron devorados polas bestas, e

aqueles que foron devorados polos peixes do mar, para que poidan volver e aloxarse no día do Elixido, porque ninguén será destruído ante o Señor dos espíritos, e ninguén poderá ser destruído.
6. E todos os que habitan no ceo recibiron un mandato e un poder, unha soa voz e unha luz semellante ao lume.
7. E bendiciron a Ese coas súas primeiras palabras, e enxalzárono e loárono con sabedoría, e foron sabios na expresión e no espírito da vida.
8. E o Señor dos espíritos colocou o elixido no trono da gloria. El xulgará todas as obras dos santos no ceo, e as súas accións serán pesadas nunha balanza.
9. E cando eleve o seu rostro para xulgar os seus camiños secretos segundo a palabra do nome do Señor dos espíritos e o seu camiño segundo o camiño do xuízo xusto do Señor dos espíritos, entón todos falarán cunha soa voz e bendicirán, glorificarán, exaltarán e santificarán o nome do Señor dos espíritos.
10. E El convocará a todo o exército dos ceos e a todos os santos de arriba, e o exército de Deus, os querubíns, os serafíns e os ofáns, e todos os anxos do poder, e todos os anxos dos principados, e o elixido, e os outros poderes na terra e sobre a auga.
11. Nese día, todos os homes alzarán unha soa voz e bendicirán, glorificarán e exaltarán co espírito da fe, coa sabedoría, coa paciencia, coa misericordia, co xuízo e coa paz, e coa bondade. Todos dirán a unha soa voz: "Bendito sexa El, e que o nome do Señor dos espíritos sexa bendito para sempre".
12. Todos os que non dormen no ceo o bendicirán: todos os santos que están no ceo o bendicirán, e todos os elixidos que habitan no xardín da vida: e todo espírito de luz que é capaz de bendicir, e glorificar, e exaltar, e santificar o teu bendito nome, e toda carne glorificará e bendicirá sen medida o teu nome para sempre e para sempre.
13. Porque grande é a misericordia do Señor dos espíritos, e El é longanime. E todas as súas obras e todo o que creou, El revelou aos xustos e escollidos, en nome do Señor dos espíritos.

CAPÍTULO 62

1. E así ordenou o Señor aos reis, aos poderosos, aos exaltados e aos que habitan na terra, e dixo: "Abride os vosos ollos e levantade os vosos cornos se sodes capaces de recoñecer ao Elixido".
2. E o Señor dos espíritos sentouno no trono da súa gloria. O espírito da xustiza foi derramado sobre el. A palabra da súa boca mata a todos os pecadores e todos os inxustos son destruídos diante del.
3. E alí se erguerán nese día todos os reis, os poderosos, os exaltados e os que posúen a terra, e verán e recoñecerán como el se senta no trono da súa gloria, e a xustiza é xulgada diante del, e ningunha palabra mentireira se pronuncia diante del.
4. Entón viránlles dor coma a unha muller de parto, e terá dor ao dar a luz, cando o seu fillo entre na boca do ventre, e terá dor ao dar a luz.
5. Unha parte deles mirará á outra, e estarán aterrados, e abatidos, e a dor apoderarase deles cando vexan ao Fillo do Home sentado no trono da súa gloria.
6. E os reis, os poderosos e todos os que posúen a terra bendicirán, glorificarán e exaltarán a aquel que goberna sobre todo, que estaba oculto.
7. Porque desde o principio o Fillo do Home estivo agochado, e o Altísimo o gardou na presenza do seu poder, e revelouno aos escollidos.
8. E a congregación dos elixidos e santos será sementada, e todos os elixidos comparecerán diante del aquel día.
9. E todos os reis, os poderosos, os exaltados e os que gobernan a terra, prostraranse ante el, adorarán e depositarán a súa esperanza no Fillo do Home, e implorarán e implorarán clemencia das súas mans.
10. Non obstante, o Señor dos espíritos presionáraos de tal xeito que sairán apresuradamente da súa presenza, e os seus rostros estarán cheos de vergoña, e a escuridade faráse máis profunda nos seus rostros.
11. E entregaraos aos anxos para o castigo, para executar vinganza sobre eles porque oprimiron os seus fillos e os seus elixidos,
12. E serán un espectáculo para os xustos e para os seus elixidos; alegraranse por eles, porque a ira do Señor dos espíritos repousa sobre eles, e a súa espada está bébeda co seu sangue.
13. E os xustos e os escollidos serán salvos nese día, e nunca máis verán a cara dos pecadores e inxustos.
14. E o Señor dos espíritos permanecerá sobre eles, e comerán co Fillo do Home, deitaranse e levantaranse para sempre.
15. E os xustos e escollidos xurdirán da terra e deixarán de ter o rostro abatido. E serán vestidos con roupas de gloria,
16. E estas serán as roupas da vida do Señor dos espíritos. As túas roupas non envellecerán, nin a túa gloria desaparecerá ante o Señor dos espíritos.

CAPÍTULO 63

1. Naqueles días, os poderosos e os reis que posúen a terra imploraránlle que lles conceda un pequeno descanso dos seus anxos de castigo aos que foron entregados, para que se postren e adore ante o Señor dos espíritos e confesen os seus pecados ante El.
2. E bendicirán e glorificarán ao Señor dos espíritos, e dirán: Bendito sexa o Señor dos espíritos, o Señor dos reis, o Señor dos poderosos, o Señor dos ricos, o Señor da gloria e o Señor da sabedoría.
3. E espléndido en cada cousa secreta é o teu poder de xeración en xeración, e a túa gloria para sempre e para sempre: profundos son todos os teus segredos e innumerables, e a túa xustiza é incalculable.
4. Agora aprendemos que debemos glorificar e bendicir ao Señor dos reis e a Aquel que é rei sobre todos os reis.
5. E dirán: «Oxalá tivésemos descanso para glorificar e dar grazas, e confesar a nosa fe ante a Súa gloria!
6. E agora ansiamos un pouco de descanso pero non o atopamos: Seguimos con afán e non o conseguimos: E a luz desapareceu diante de nós, E a escuridade é a nosa morada para sempre.
7. Porque non cremos diante Del, nin glorificamos o nome do Señor dos espíritos, nin glorificamos o noso Señor, senón que a nosa esperanza estaba no cetro do noso reino e na nosa gloria.

8. E no día do noso sufrimento e tribulación El non nos salva, e non atopamos descanso para confesar, que o noso Señor é verdadeiro en todas as súas obras, e nos seus xuízos e na súa xustiza, e os seus xuízos non teñen acepción de persoas.
9. E afastámonos da súa presenza por mor das nosas obras, e todos os nosos pecados son contabilizados con xustiza.
10. Agora dirán para si mesmos: «As nosas almas están cheas de ganancia inxusta, pero iso non nos impide descender do medio dela ao peso do Xeol».
11. E despois diso os seus rostros encheranse de escuridade e vergoña ante ese Fillo do Home, e serán expulsados da súa presenza, e a espada permanecerá diante del no medio deles.
12. Así falou o Señor dos Espíritos: "Esta é a ordenanza e o xuízo con respecto aos poderosos, aos reis, aos exaltados e aos que posúen a terra ante o Señor dos Espíritos".

CAPÍTULO 64

1. E outras formas que vin agochadas nese lugar.
2. Oín a voz do anxo dicindo: «Estes son os anxos que baixaron á terra e revelaron o que estaba oculto aos fillos dos homes e seduciron os fillos dos homes para que cometesen pecado».

CAPÍTULO 65

1. E naqueles días Noé viu a terra que se afundira e que a súa destrución estaba próxima.
2. E levantouse de alí e foi aos confíns da terra, e gritou en voz alta ao seu avó Enoch: e Noé dixo tres veces cunha voz amarga: Escoitame, escoitame, escoitame.
3. E eu díxenlle: «Dime que é o que está a caer sobre a terra, para que a terra estea tan mal e tan axitada, para que non pereza eu con ela?»
4. E entón houbo unha gran conmoción na terra, e ouviuse unha voz do ceo, e caín de bruzos.
5. E o meu avó Enoc veu e púxose ao meu carón, e díxome: 'Por que me gritaches cun berro amargo e chorando?
6. E saíu unha orde da presenza do Señor con respecto aos que habitan na terra, que a súa ruína está consumada porque aprenderon todos os segredos dos anxos, e toda a violencia de Satáns, e todos os seus poderes, os máis secretos, e todo o poder dos que practican a bruxería, e o poder da bruxería, e o poder dos que fan imaxes de fundición para toda a terra:
7. E como se produce a prata a partir do po da terra e como o metal brando se orixina na terra.
8. Porque o chumbo e o estaño non se producen da terra como a primeira: é unha fonte a que os produce, e un anxo está nela, e ese anxo é preeminente.
9. E despois diso o meu avó Enoch colleume da man e levantoume, e díxome: "Vai, porque lle pedín ao Señor dos Espíritos sobre esta conmoción na terra".
10. E El díxome: "Por mor da súa inxustiza, o seu xuízo foi determinado e non o rexeitarei para sempre. Por mor das bruxas que buscaron e aprenderon, a terra e os que habitan nela serán destruídos".
11. E estes... non teñen lugar de arrepentimento para sempre, porque lles mostraron o que estaba oculto, e son os condenados; pero en canto a ti, fillo meu, o Señor dos Espíritos sabe que es puro e libre de culpa deste reproche relativo aos segredos.
12. E El destinou o teu nome a estar entre os santos, e preservarache entre os que habitan na terra, e destinou a túa xusta descendencia tanto para o reino como para grandes honras, e da túa descendencia xurdirá unha fonte de xustos e santos sen número para sempre.

CAPÍTULO 66

1. E despois diso, mostroume os anxos do castigo, que están preparados para vir e soltar todos os poderes das augas que están debaixo da terra para traer xuízo e destrución a todos os que habitan e habitan na terra.
2. E o Señor dos espíritos ordenou aos anxos que saían para que non provocasen a subida das augas, senón que as contivesen, porque eses anxos estaban sobre os poderes das augas.
3. E marchei da presenza de Enoc.

CAPÍTULO 67

1. E naqueles días chegou a min a palabra de Deus, e díxome: «Noé, a túa sorte subiu ante min, unha sorte sen culpa, unha sorte de amor e rectitude.
2. E agora os anxos están a construír un edificio de madeira, e cando rematen esa tarefa, eu porei a miña man sobre el e o preservarei, e del xurdirá a semente da vida, e producirase un cambio para que a terra non quede sen habitantes.
3. E eu fixarei a túa descendencia diante de min para sempre e para sempre, e espallarei os que habiten contigo; non será estéril sobre a face da terra, senón que será bendita e multiplicarase na terra en nome do Señor.
4. E El encarcerará a aqueles anxos que mostraron inxustiza nese val ardente que o meu avó Enoch me mostrara anteriormente no oeste, entre as montañas de ouro, prata, ferro, metal brando e estaño.
5. E vin aquel val no que había unha gran convulsión e unha convulsión das augas.
6. E cando todo isto aconteceu, daquel metal fundido e ardente e da súa convulsión nese lugar, produciuse un cheiro a xofre, que se conectou con esas augas, e ese val dos anxos que enganaran á humanidade ardía baixo esa terra.
7. E polos seus vales proceden correntes de lume, onde son castigados estes anxos que desviaron aos que habitan na terra.
8. Mais neses días, esas augas servirán para os reis, os poderosos, os exaltados e os que habitan na terra, non só para a cura do corpo, senón tamén para o castigo do espírito. Agora o seu espírito está cheo de luxuria, para que sexan castigados no seu corpo, porque negaron o Señor dos espíritos e ven o seu castigo diariamente, e aínda así non cren no seu nome.
9. E na medida en que a queimadura dos seus corpos se faga severa, unha mudanza correspondente terá lugar no seu espírito para sempre, porque ante o Señor dos espíritos ninguén pronunciará unha palabra ociosa.

10. Porque o xuízo virá sobre eles, porque cren na concupiscencia do seu corpo e negan o Espírito do Señor.
11. E esas mesmas augas sufrirán un cambio neses días; porque cando eses anxos sexan castigados nestas augas, estas fontes cambiarán a súa temperatura, e cando os anxos ascendan, esta auga das fontes cambiará e arrefriarase.
12. E escoitei a Miguel responder e dicir: "Este xuízo co que se xulgan os anxos é un testemuño para os reis e os poderosos que posúen a terra".
13. Porque estas augas do xuízo serven para a curación do corpo dos reis e para a concupiscencia do seu corpo; polo tanto, non verán nin crerán que esas augas se transformarán nun lume que arderá para sempre.

CAPÍTULO 68

1. E despois diso, o meu avó Enoch deume a ensinanza de todos os segredos do libro das Parábolas que lle foran dadas, e recompilouos para min nas palabras do libro das Parábolas.
2. E aquel día Miguel respondeu a Rafael e dixo: "O poder do espírito transpórtame e faime tremer por mor da severidade do xuízo dos segredos, o xuízo dos anxos: quen pode soportar o xuízo severo que se executou e ante o cal se derreten?"
3. E Miguel respondeu de novo e díxolle a Rafael: «Quen é aquel cuxo corazón non está abrandado con respecto a isto, e cuxas rédeas non están turbadas por esta palabra de xuízo que saíu sobre eles por mor daqueles que así os levaron fóra?»
4. E aconteceu que cando se presentou ante o Señor dos Espíritos, Miguel díxolle así a Rafael: «Non tomarei parte deles baixo os ollos do Señor; porque o Señor dos Espíritos está enfadado con eles porque fan coma se fosen o Señor. Polo tanto, todo o que está oculto virá sobre eles para sempre; porque nin anxo nin home terán a súa parte niso, senón que só eles recibiron o seu xuízo para sempre».

CAPÍTULO 69

1. E despois deste xuízo, aterrarán e farán tremer aos demais porque lles mostraron isto aos que habitan na terra.
2. E velaquí os nomes deses anxos e estes son os seus nomes: o primeiro deles é Samjâzâ, o segundo Artâqîfâ, e o terceiro Armên, o cuarto Kôkabêl, o quinto Tûrâêl, o sexto Rûmjâl, o sétimo Dânjâl, o oitavo Nêqâêl, o noveno Barâqêl, o décimo Azâzêl, o undécimo Armârôs, o duodécimo Batarjâl, o décimo terceiro Busasêjal, o décimo cuarto Hanânêl, o décimo quinto Tûrêl e o décimo sexto Sîmâpêsîêl, o décimo sétimo Jetrêl, o décimo oitavo Tûmâêl, o décimo noveno Tûrêl, o vixésimo primeiro Azâzêl.
3. E estes son os xefes dos seus anxos e os seus nomes, e os seus xefes sobre centos, sobre cincuenta e sobre decenas.
4. O nome do primeiro Jeqôn: é dicir, aquel que enganou a todos os fillos de Deus, e os fixo baixar á terra, e os levou por mal camiño por medio das fillas dos homes.
5. E o segundo chamábase Asbeel: impartiu aos santos fillos de Deus malos consellos e levounos polo camiño, de xeito que contaminaron os seus corpos coas fillas dos homes.
6. E o terceiro chamábase Gâdreêl: el foi quen mostrou aos fillos dos homes todos os golpes da morte, e enganou a Eva, e mostrou as armas da morte aos fillos dos homes, o escudo e a cota de malla, e a espada para a batalla, e todas as armas da morte aos fillos dos homes.
7. E da súa man procederon contra os que habitan na terra desde aquel día e para sempre.
8. E o cuarto chamábase Pênêmûe: ensinoulles aos fillos dos homes o amargo e o doce, e ensinoulles todos os segredos da súa sabedoría.
9. E instruíu á humanidade a escribir con tinta e papel, e así moitos pecaron desde a eternidade ata a eternidade e ata este día.
10. Pois os homes non foron creados para tal propósito, para confirmar a súa boa fe con pluma e tinta.
11. Pois os homes foron creados exactamente coma os anxos, coa intención de que permanecesen puros e xustos, e a morte, que destrúe todo, non podería terse apoderado deles, pero por este coñecemento están perecendo, e por este poder está a consumirme a min.
12. E o quinto chamábase Kâsdejâ: este é quen lles mostrou aos fillos dos homes todos os golpes malvados dos espíritos e demos, e os golpes do embrión no ventre, para que poida pasar, e os golpes da alma, as mordidas da serpe, e os golpes que ocorren pola calor do mediodía, o fillo da serpe chamada Tabââ'ĕt.
13. E esta é a tarefa de Kâsbeêl, o xefe do xuramento que mostrou aos santos cando habitaba nas alturas na gloria, e o seu nome é Bîqâ.
14. Este anxo pediulle a Miguel que lle mostrase o nome oculto, para que o puidese enunciar no xuramento, para que tremesen ante ese nome e xuramento aqueles que revelaron todo o que estaba en segredo aos fillos dos homes.
15. E este é o poder deste xuramento, pois é poderoso e forte, e puxo este xuramento Akâe na man de Miguel.
16. E estes son os segredos deste xuramento... E son fortes polo seu xuramento: E o ceo estaba suspendido antes de que o mundo fose creado, e para sempre.
17. E por medio dela a terra foi fundada sobre a auga, e dos recunchos secretos das montañas veñen fermosas augas, desde a creación do mundo e para a eternidade.
18. E por medio dese xuramento foi creado o mar, e como fundamento puxo para el a area contra o tempo da súa ira, e non se atreve a traspasalo desde a creación do mundo ata a eternidade.
19. E por medio dese xuramento as profundidades son afianzadas, e permanecen e non se moven do seu lugar desde a eternidade ata a eternidade.
20. E por medio dese xuramento o sol e a lúa completan o seu curso e non se desvían da súa ordenanza de eternidade en eternidade.
21. E por medio dese xuramento as estrelas completan o seu curso, e El chámaas polos seus nomes, e elas respóndenlle de eternidade en eternidade.
22. E do mesmo xeito os espíritos da auga, e dos ventos, e de todos os céfiros, e os seus camiños desde todos os recunchos dos ventos.
23. E alí consérvanse as voces dos tronos e a luz dos lóstregos; e alí consérvanse as cámaras da sarabia, as cámaras da xeada, as cámaras da néboa e as cámaras da choiva e do orballo.

24. E todos estes cren e dan grazas ante o Señor dos espíritos e o glorifican con todo o seu poder, e o seu alimento está en cada acto de agradecemento: agradecen, glorifican e exaltan o nome do Señor dos espíritos para sempre.
25. E este xuramento é poderoso sobre eles, e por medio del son preservados e os seus camiños son preservados, e o seu curso non é destruído.
26. E houbo unha gran alegría entre eles, e bendiciron, glorificaron e enxalzaron porque lles fora revelado o nome do Fillo do Home.
27. E sentouse no trono da súa gloria, e a suma do xuízo foi dada ao Fillo do Home, e fixo que os pecadores pasasen e fosen destruídos da face da terra, e aqueles que levaron ao mundo por mal camiño.
28. Serán atados con cadeas, e no lugar da súa asemblea de destrución serán encarcerados, e todas as súas obras desaparecerán da face da terra.
29. E de agora en diante non haberá nada corruptible, porque o Fillo do Home apareceu e sentouse no trono da súa gloria, e todo o mal pasará diante da súa cara, e a palabra do Fillo do Home sairá e será forte diante do Señor dos espíritos.

CAPÍTULO 70

1. E aconteceu despois disto que o seu nome, durante a súa vida, foi elevado ao Fillo do Home e ao Señor dos Espíritos de entre os que habitan na terra.
2. E foi elevado nas alturas nos carros do espírito e o seu nome desapareceu entre eles.
3. E desde aquel día xa non fun contado entre eles, e colocoume entre os dous ventos, entre o norte e o oeste, onde os anxos tomaron as cordas para medirme o lugar para os elixidos e os xustos.
4. E alí vin os primeiros pais e os xustos que desde o principio habitaban nese lugar.

CAPÍTULO 71

1. E aconteceu despois disto que o meu espírito foi trasladado e ascendeu aos ceos. E vin os santos fillos de Deus. Pisaban chamas de lume. As súas roupas eran brancas, así como as súas vestimentas, e os seus rostros brillaban como a neve.
2. E vin dúas correntes de lume, e a luz dese lume brillaba como xacinto, e caín de bruzos ante o Señor dos espíritos.
3. E o anxo Miguel, un dos arcanxos, colleume pola man dereita, levantoume e levoume a todos os segredos e mostroume todos os segredos da xustiza.
4. E mostroume todos os segredos dos confíns do ceo, e todas as cámaras de todas as estrelas, e todas as luminarias, de onde proceden diante da face dos santos.
5. E el trasladou o meu espírito ao ceo dos ceos, e vin alí coma se fose unha estrutura construída con cristais, e entre eses cristais linguas de lume vivo.
6. E o meu espírito viu a faixa que rodeaba aquela casa de lume, e polos seus catro lados había regatos cheos de lume vivo, e rodeaban aquela casa.
7. E arredor estaban Serafín, Querubín e Ofannin: e estes son os que non dormen, e gardan o trono da súa gloria.
8. E vin anxos que non se podían contar, mil miles e dez mil veces dez mil, rodeando aquela casa. E Miguel, Rafael, Gabriel e Fanuel, e os santos anxos que están por riba dos ceos, entrando e saíndo daquela casa.
9. E saíron daquela casa, Miguel e Gabriel, Rafael e Fanuel, e moitos anxos santos sen número.
10. E con eles o Cabo dos Días, coa cabeza branca e pura coma a la, e as súas vestimentas indescritíbeis.
11. E caín de bruzos, e todo o meu corpo relaxouse, e o meu espírito transfigurouse; e gritei cunha voz forte... co espírito de poder, e bendicinme, glorifiquei e enxalcei.
12. E estas bendicións que saíron da miña boca foron moi agradables ante aquela Cabeza dos Días.
13. E veu o Antigo Testamento con Miguel, Gabriel, Rafael e Fanuel, miles e dez miles de anxos sen número.
14. E achegouse a min e saudoume coa súa voz, e díxome: "Este é o Fillo do Home que naceu para a xustiza; e a xustiza permanece sobre el, e a xustiza do Antigo Testamento non o abandona".
15. E díxome: «El proclámache a paz en nome do mundo futuro; porque de aquí procedeu a paz desde a creación do mundo, e así será para ti para sempre e para sempre e para sempre».
16. E todos camiñarán polos seus camiños, xa que a xustiza nunca o abandona. Con el estarán as súas moradas e con el a súa herdanza, e non se separarán del para sempre xamais.
17. E así haberá longos días con ese Fillo do Home, e os xustos terán paz e un camiño recto, en nome do Señor dos espíritos para sempre.

CAPÍTULO 72

1. O libro dos cursos das luminarias do ceo, as relacións de cada unha, segundo as súas clases, o seu dominio e as súas estacións, segundo os seus nomes e lugares de orixe, e segundo os seus meses, que Uriel, o anxo santo, que estaba comigo, que é o seu guía, me mostrou; e el mostroume todas as súas leis exactamente como son, e como é con respecto a todos os anos do mundo e ata a eternidade, ata que se realice a nova creación que dura ata a eternidade.
2. E esta é a primeira lei das luminarias: a luminaria, o Sol, sae polas portas orientais do ceo e ponse polas portas occidentais do ceo.
3. Vin seis portas polas que sae o sol, e outras seis polas que se pon e a lúa sae e se pon, e tamén os líderes das estrelas e os que conducen, seis no leste e seis no oeste, todos seguidos uns dos outros nunha orde exacta. Tamén había moitas fiestras á dereita e á esquerda destas portas.
4. E primeiro sae o gran astro, chamado Sol, e a súa circunferencia é coma a circunferencia do ceo, e está cheo de lume iluminador e quente.
5. O carro no que ascende, o vento o impulsa, e o sol se pon do ceo e regresa polo norte para chegar ao leste, e é guiado de tal xeito que chega ao portal apropiado e brilla na face do ceo.
6. Deste xeito, elévase no primeiro mes no gran portal, que é o cuarto deses seis portais do elenco.
7. E nesa cuarta porta pola que sae o sol no primeiro mes hai doce aberturas de fiestras, das que sae unha chama cando se abren na súa estación.

8. Cando o sol sae no ceo, sae por esa cuarta porta trinta mañás seguidas e ponse exactamente na cuarta porta no oeste do ceo.
9. E durante este período o día faise cada día máis longo e a noite máis curta ata a trixésima mañá.
10. Nese día o día é máis longo que a noite nunha novena parte, e o día equivale exactamente a dez partes e a noite a oito partes.
11. E o sol sae pola cuarta porta e ponse na cuarta, e volve á quinta porta do leste trinta mañás, e sae dela e ponse pola quinta porta.
12. E entón o día faise dúas partes máis longo e ascende a once partes, e a noite faise máis curta e ascende a sete partes.
13. E volve ao leste e entra pola sexta porta, e sae e ponse na sexta porta ás trinta e unha mañás por mor do seu sinal.
14. Nese día o día faise máis longo que a noite, e o día faise o dobre da noite, e o día convértese en doce partes, e a noite acúrtase e convértese en seis partes.
15. E o sol sae para acurtar o día e alongar a noite, e o sol volve ao leste e entra pola sexta porta, e sae por ela e ponse trinta mañás.
16. E cando se cumpren trinta mañás, o día diminúe exactamente nunha parte e convértese en once partes, e a noite en sete.
17. E o sol sae pola sexta porta do oeste, vai cara ao leste e sae pola quinta porta durante trinta mañás, e ponse de novo polo oeste pola quinta porta occidental.
18. Nese día o día diminúe en dúas partes e ascende a dez partes e a noite a oito partes.
19. E o sol sae por esa quinta porta e ponse pola quinta porta do oeste, e sae pola cuarta porta durante trinta e unha mañás debido ao seu signo, e ponse polo oeste.
20. Nese día o día igualase coa noite e ten a mesma duración, e a noite ten nove partes e o día nove.
21. E o sol sae por aquela porta e ponse polo oeste, e volve ao leste e sae trinta mañás pola terceira porta e ponse polo oeste pola terceira porta.
22. E nese día a noite faise máis longa que o día, e a noite faise máis longa que a noite, e o día máis curto que o día ata a trinta mañá, e a noite ascende exactamente a dez partes e o día a oito partes.
23. E o sol sae por aquela terceira porta e ponse pola terceira porta no oeste e volve ao leste, e durante trinta mañás sae pola segunda porta no leste, e do mesmo xeito ponse pola segunda porta no oeste do ceo.
24. E nese día a noite ten once partes e o día sete.
25. E o sol sae ese día pola segunda porta e ponse polo oeste na segunda porta, e volve ao leste pola primeira porta durante trinta e unha mañás, e ponse pola primeira porta no oeste do ceo.
26. E nese día a noite faise máis longa e equivale ao dobre do día: e a noite equivale exactamente a doce partes e o día a seis.
27. E o sol percorreu así as divisións da súa órbita e volve xirar sobre esas divisións da súa órbita, e entra nese portal trinta mañás e tamén se pon no oeste fronte a el.
28. E nesa noite a noite diminuíu en lonxitude nunha novena parte, e a noite converteuse en once partes e o día en sete partes.
29. E o sol volveu e entrou pola segunda porta do leste, e volve ás súas divisións da súa órbita durante trinta mañás, saíndo e poñéndose.
30. E nese día a noite diminúe en duración, e a noite ascende a dez partes e o día a oito.
31. E nese día o sol sae por aquela porta e ponse polo oeste, e volve ao leste, e sae pola terceira porta durante trinta e unha mañás e ponse polo oeste do ceo.
32. Nese día a noite diminúe e ascende a nove partes, e o día a nove partes, e a noite é igual ao día e o ano é exactamente en canto aos seus trescentos sesenta e catro días.
33. E a duración do día e da noite, e a brevidade do día e da noite xorden: a través do curso do sol establécense estas distincións.
34. Así ocorre que o seu curso se fai máis longo cada día e máis curto cada noite.
35. E esta é a lei e o curso do sol, e o seu regreso tan a miúdo como volve sesenta veces e sae, é dicir, a gran luminaria que se chama o sol, para sempre e para sempre.
36. E o que así se eleva é a gran luminaria, e recibe o seu nome segundo a súa aparencia, segundo o mandou o Señor.
37. Ao nacer, así se pon e non decrece, nin descansa, senón que corre día e noite, e a súa luz é sete veces máis brillante que a da lúa; pero en canto a tamaño ambas son iguais.

CAPÍTULO 73

1. E despois desta lei vin outra lei que trataba da luminaria máis pequena, que se chama Lúa.
2. E a súa circunferencia é coma a circunferencia do ceo, e o seu carro no que monta é impulsado polo vento, e a luz é dada a ela nunha medida definida.
3. E o seu amencer e o seu ocaso cambian cada mes: e os seus días son coma os días do sol, e cando a súa luz é uniforme, equivale á sétima parte da luz do sol.
4. E así ela sae. E a súa primeira fase no leste sae na mañá trixésima: e ese día ela faise visible, e constitúe para vós a primeira fase da lúa no día trixésimo xunto co sol no portal onde o sol sae.
5. E a metade dela sae por unha sétima parte, e toda a súa circunferencia está baleira, sen luz, coa excepción dunha sétima parte dela e a cuarta parte da súa luz.
6. E cando recibe unha sétima parte da metade da súa luz, a súa luz equivale a unha sétima parte e a metade dela.
7. E ela ponse co sol, e cando o sol sae, a lúa sae con el e recibe a metade dunha parte da luz. E nesa noite, ao comezo da súa mañá, ao comezo do día lunar, a lúa ponse co sol, e é invisible esa noite con catorce partes e a metade dunha delas.
8. E ela sae ese día exactamente cunha sétima parte, e sae e retrocede desde o nacemento do sol, e nos seus días restantes faise brillante nas trece partes restantes.

CAPÍTULO 74

1. E vin outro curso, unha lei para ela, e como segundo esa lei realiza a súa revolución mensual.
2. E todos estes Uriel, o anxo santo que é o seu líder, mostroume, xunto coas súas posicións, e escribín as súas posicións tal e como el mo mostrou, e escribín os seus

meses tal e como eran, e a aparición das súas luces ata que se cumpriron quince días.
3. En sétimas partes individuais ela realiza toda a súa luz no leste, e en sétimas partes individuais realiza toda a súa escuridade no oeste.
4. E en certos meses ela altera os seus escenarios, e en certos meses segue o seu propio curso peculiar.
5. En dous meses a lúa ponse co sol: nesas dúas portas do medio a terceira e a cuarta.
6. Ela sae durante sete días, e dá a volta e volve de novo polo portal onde sae o sol, e realiza toda a súa luz: e afástase do sol, e en oito días entra no sexto portal polo que sae o sol.
7. E cando o sol sae pola cuarta porta, ela sae durante sete días, ata que sae pola quinta e volve en sete días á cuarta porta, onde completa toda a súa luz. E retrocede e entra pola primeira porta en oito días.
8. E ela regresa de novo en sete días ao cuarto portal polo que sae o sol.
9. Así vin a súa posición: como saían as lúas e se poñía o sol naqueles días.
10. E se se suman cinco anos, o sol ten un exceso de trinta días, e todos os días que lle acumulan durante un deses cinco anos, cando están completos, suman 364 días.
11. E o exceso do sol e das estrelas ascende a seis días: en 5 anos, 6 días cada ano chegan a 30 días: e a lúa queda atrás do sol e das estrelas ata o número de 30 días.
12. E o sol e as estrelas traen todos os anos con exactitude, de xeito que non adiantan nin atrasan a súa posición nin un só día ata a eternidade; senón que completan os anos con perfecta xustiza en 364 días.
13. En 3 anos hai 1092 días e en 5 anos 1820 días, de xeito que en 8 anos hai 2912 días.
14. Só para a lúa, os días en 3 anos suman 1062 días, e en 5 anos atrasase 50 días: [é dicir, á suma (de 1770) hai que engadir (1000 e) 62 días].
15. E en 5 anos hai 1770 días, de xeito que para a lúa os días en 8 anos ascenden a 2832 días.
16. [Porque en 8 anos ela se atrasa na cantidade de 80 días], todos os días que se atrasa en 8 anos son 80.
17. E o ano complétase con precisión de acordo coas súas estacións mundiais e as estacións do sol, que saen dos portais polos que sae e se pon (o sol) trinta días despois.

CAPÍTULO 75

1. E os líderes dos xefes dos miles, que están colocados sobre toda a creación e sobre todas as estrelas, tamén teñen que ver cos catro días intercalares, sendo inseparables do seu cargo, segundo o cómputo do ano, e estes prestan servizo nos catro días que non se computan no cómputo do ano.
2. E debido a eles os homes erran nel, porque eses luminarias realmente prestan servizo nas estacións mundiais, unha na primeira porta, unha na terceira porta do ceo, unha na cuarta porta e unha na sexta porta, e a exactitude do ano consíguese a través das súas trescentas sesenta e catro estacións separadas.
3. Pois os signos, os tempos, os anos e os días, mostroume o anxo Uriel, a quen o Señor da gloria puxo para sempre sobre todas as luminarias do ceo, no ceo e no mundo, para que gobernasen sobre a face do ceo e fosen vistos na terra, e fosen líderes do día e da noite, é dicir, do sol, da lúa e das estrelas, e de todas as criaturas ministradoras que fan a súa volta en todos os carros do ceo.
4. Do mesmo xeito, Uriel mostroume doce portas, abertas na circunferencia do carro do sol no ceo, a través das cales saen os raios do sol: e delas difúndese a calor sobre a terra, cando se abren nas súas estacións designadas.
5. E para os ventos e o espírito do orballo cando se abren, permanecendo abertos nos ceos nos extremos.
6. En canto ás doce portas do ceo, nos confíns da terra, polas que saen o sol, a lúa e as estrelas, e todas as obras do ceo no leste e no oeste.
7. Hai moitas fiestras abertas á esquerda e á dereita delas, e unha fiestra na súa estación sinalada produce calor, correspondéndolle como estas fan ás portas polas que saen as estrelas segundo El lles ordenou, e onde se poñen correspondentemente ao seu número.
8. E vin carros no ceo, correndo polo mundo, por riba deses portais nos que xiran as estrelas que nunca se poñen.
9. E unha é máis grande que todas as demais, e é esa a que percorre o mundo enteiro.

CAPÍTULO 76

1. E nos confíns da terra vin doce portas abertas a todos os recunchos do ceo, das cales saen os ventos e sopran sobre a terra.
2. Tres delas están abertas na face dos ceos, e tres no oeste, e tres á dereita do ceo, e tres á esquerda.
3. E os tres primeiros son os do leste, e tres son do norte, e tres despois os da esquerda do sur, e tres do oeste.
4. A través de catro destes veñen ventos de bendición e prosperidade, e deses oito veñen ventos prexudiciais: cando son enviados, traen destrución sobre toda a terra e sobre a auga que hai sobre ela, e sobre todos os que habitan nela, e sobre todo o que está na auga e na terra.
5. E o primeiro vento desas portas, chamado vento leste, sae pola primeira porta que está no leste, inclinándose cara ao sur; dela veñen desolación, seca, calor e destrución.
6. E pola segunda porta do medio vén o que é axeitado, e dela veñen a choiva, a fecundidade, a prosperidade e o orballo; e pola terceira porta, que está cara ao norte, veñen o frío e a seca.
7. E despois destes saen os ventos do sur a través de tres portas: pola primeira delas, inclinándose cara ao leste, sae un vento quente.
8. E pola porta central que está ao seu carón saen cheiros aromáticos, orballo e choiva, prosperidade e saúde.
9. E pola terceira porta situada ao oeste saen o orballo e a choiva, as lagostas e a desolación.
10. E despois destes os ventos do norte: desde a sétima porta do leste veñen o orballo e a choiva, as lagostas e a desolación.
11. E pola porta do medio veñen en dirección directa saúde, choiva, orballo e prosperidade; e pola terceira porta, no oeste, veñen nubes, xeada, neve, choiva, orballo e lagostas.
12. E despois destes [catro] están os ventos do oeste: pola primeira porta adxacente ao norte saen o orballo e a xeada, o frío, a neve e a xeada.

13. E pola porta do medio saen o orballo e a choiva, a prosperidade e a bendición; e pola última porta que linda co sur saen a seca e a desolación, a queima e a destrución.
14. E as doce portas dos catro extremos do ceo están completadas con iso, e todas as súas leis e todas as súas pragas e todos os seus beneficios mostreiche, meu fillo Matusalén.

CAPÍTULO 77

1. E o primeiro cuarto chámase leste, porque é o primeiro; e o segundo, sur, porque o Altísimo descenderá alí, si, alí nun sentido moi especial descenderá Aquel que é bendito para sempre.
2. E o extremo oeste chámase o diminuído, porque alí todas as luminarias do ceo minguan e baixan.
3. E o cuarto cuarto, chamado norte, está dividido en tres partes: a primeira delas é para a morada dos homes; a segunda contén mares de auga, abismos, bosques, ríos, escuridade e nubes; e a terceira parte contén o xardín da xustiza.
4. Vin sete montes altos, máis altos que todos os montes que hai na terra; e de alí sae a xeada, e pasan os días, as estacións e os anos.
5. Vin sete ríos na terra, máis grandes que todos os ríos: un deles, procedente do oeste, verte as súas augas no Gran Mar.
6. E estes dous veñen do norte ao mar e verten as súas augas no mar Eritreo no leste.
7. E os catro restantes saen polo lado do norte cara ao seu propio mar, dous deles cara ao mar Eritreo e dous cara ao Gran Mar e desembocan alí, e algúns din: no deserto.
8. Vin sete grandes illas no mar e no continente: dúas no continente e cinco no Gran Mar.

CAPÍTULO 78

1. E os nomes do sol son os seguintes: o primeiro Orjârês e o segundo Tômâs.
2. E a lúa ten catro nomes: o primeiro nome é Asônjâ, o segundo Eblâ, o terceiro Benâsê e o cuarto Erâe.
3. Estes son os dous grandes luminarias: a súa circunferencia é coma a circunferencia do ceo, e o tamaño da circunferencia de ambos é semellante.
4. Na circunferencia do sol hai sete porcións de luz que se lle engaden máis que á lúa, e en medidas definidas transfírese ata que se esgota a sétima porción do sol.
5. E entran polas portas do oeste, xiran cara ao norte e saen polas portas do leste, sobre a face do ceo.
6. E cando a lúa sae, unha catorce parte aparece no ceo: a luz faise plena nela: no décimo cuarto día, ela realiza a súa luz.
7. E quince partes de luz son transferidas a ela ata o décimo quinto día, cando a súa luz se completa, segundo o signo do ano, e ela convértese en quince partes, e a lúa crece coa adición de catorce partes.
8. E no seu minguante, a lúa diminúe o primeiro día a catorce partes da súa luz, o segundo a trece partes de luz, o terceiro a doce, o cuarto a once, o quinto a dez, o sexto a nove, o sétimo a oito, o oitavo a sete, o noveno a seis, o décimo a cinco, o undécimo a catro, o duodécimo a tres, o décimo terceiro a dúas, o décimo cuarto a media sétima, e toda a súa luz restante desaparece por completo no décimo quinto.
9. E en certos meses o mes ten vinte e nove días e unha vez vinte e oito.
10. E Uriel mostroume outra lei: cando a luz é transferida á lúa e de que lado é transferida a ela polo sol.
11. Durante todo o período no que a lúa está crecendo na súa luz, ela está transferíndoa a si mesma cando está en oposición ao sol durante catorce días a súa luz se realiza no ceo, e cando está iluminada por completo, a súa luz se realiza plenamente no ceo.
12. E o primeiro día chámase lúa nova, porque ese día a luz sae sobre ela.
13. Ela convértese en lúa chea exactamente o día en que o sol se pon polo oeste, e polo leste sae pola noite, e a lúa brilla toda a noite ata que o sol sae fronte a ela e a lúa se ve fronte ao sol.
14. No lado de onde sae a luz da lúa, alí de novo mingua ata que toda a luz desaparece e todos os días do mes chegan ao seu fin, e a súa circunferencia queda baleira, sen luz.
15. E fai tres meses de trinta días, e no seu tempo fai tres meses de vinte e nove días cada un, nos que completa o seu declive no primeiro período de tempo, e no primeiro portal durante cento setenta e sete días.
16. E no tempo da súa saída aparece durante tres meses de trinta días cada un, e durante tres meses aparece durante vinte e nove cada un.
17. Pola noite aparece como un home durante vinte días cada vez, e polo día aparece como o ceo, e non hai nada máis nela agás a súa luz.

CAPÍTULO 79

1. E agora, fillo meu, mostreiche todo, e a lei de todas as estrelas do ceo está completa.
2. E mostroume todas as leis destes para cada día, e para cada estación de goberno, e para cada ano, e para a súa saída, e para a orde prescrita para cada mes e cada semana:
3. E o minguante da lúa que ten lugar na sexta porta: porque nesta sexta porta se completa a súa luz, e despois diso hai o comezo do minguante:
4. E o declive que ten lugar no primeiro portal na súa tempada, ata que se cumpran cento setenta e sete días: computados segundo as semanas, vinte e cinco semanas e dous días.
5. Ela queda atrás do sol e da orde das estrelas exactamente cinco días no transcurso dun período, e cando este lugar que ves foi percorrido.
6. Tal é a imaxe e o bosquexo de cada luminaria que Uriel, o arcanxo, que é o seu líder, me mostrou.

CAPÍTULO 80

1. E naqueles días, o anxo Uriel respondeu e díxome: "Velaquí, Enoch, mostreiche todo e reveleiche todo para que vexas este sol e esta lúa, e os líderes das estrelas do ceo e todos os que as dirixen, as súas tarefas, os seus tempos e as súas partidas.

2. Nos días dos pecadores, os anos acurtaranse, as súas sementes tardarán nas súas terras e campos, e todo na terra cambiará e non aparecerá no seu tempo, e a choiva será retida, e o ceo a reterá.
3. E neses tempos os froitos da terra estarán atrasados e non crecerán no seu tempo, e os froitos das árbores serán retidos no seu tempo.
4. E a lúa cambiará a súa orde e non aparecerá no seu tempo.
5. Naqueles días, o sol será visto e, pola noite, viaxará no extremo do gran carro, cara ao oeste, e brillará con máis intensidade que a orde da luz.
6. Moitos xefes das estrelas transgredirán a orde prescrita, alterarán as súas órbitas e as súas tarefas e non aparecerán nas estacións que lles foron prescritas.
7. E toda a orde das estrelas estará oculta aos pecadores, e os pensamentos dos que están na terra errarán con respecto a elas, e serán alterados de todos os seus camiños, si, errarán e as tomarán por deuses.
8. E o mal multiplicarase sobre eles, e o castigo chegará sobre eles ata o punto de destruír a todos.

CAPÍTULO 81

1. E díxome: «Observa, Enoch, estas táboas celestiais e le o que está escrito nelas e anota cada feito individualmente».
2. E observei as táboas celestiais e lin todo o que estaba escrito nelas e entendín todo, e lin o libro de todos os feitos da humanidade e de todos os fillos da carne que haberán sobre a terra ata as xeracións máis remotas.
3. E deseguido bendixen ao gran Señor, o Rei da gloria para sempre, por ter feito todas as obras do mundo, e exaltei ao Señor pola súa paciencia e bendicino por mor dos fillos dos homes.
4. E despois diso dixen: "Bendito o home que morre en xustiza e bondade, sobre o cal non hai escrito ningún libro de inxustiza e contra o cal non se atopará ningún día de xuízo".
5. E eses sete santos trouxéronme e puxéronme na terra diante da porta da miña casa, e dixéronme: "Decláralle todo ao teu fillo Matusalén e mostra a todos os teus fillos que ningunha carne é xusta aos ollos do Señor, porque El é o seu Creador".
6. Un ano deixarémoste co teu fillo, ata que des as túas últimas ordes, para que poidas ensinar aos teus fillos e rexistralo para eles, e testemuñar a todos os teus fillos; e no segundo ano levarante do medio deles.
7. Fortaleza o teu corazón, porque os bos anunciarán a xustiza aos bos; os xustos alegraranse cos xustos e daranse parabéns uns aos outros.
8. Mais os pecadores morrerán cos pecadores, e os apóstatas descenderán cos apóstatas.
9. E os que practican a xustiza morrerán por mor das obras dos homes e serán levados por mor das obras dos impíos.
10. E naqueles días deixaron de falar comigo, e eu vin ao meu pobo, bendicindo ao Señor do mundo.

CAPÍTULO 82

1. E agora, fillo meu, Matusalén, estouche a contar e a escribir todas estas cousas para ti, e reveléiche todo e déiche libros sobre todo isto: así que conserva, fillo meu, Matusalén, os libros da man do teu pai e asegúrate de entregalos ás xeracións do mundo.
2. Déiche Sabedoría a ti e aos teus fillos, e aos teus fillos que serán para ti, para que a poidan dar aos seus fillos por xeracións, unha sabedoría que supera o seu pensamento.
3. E aqueles que o entendan non durmirán, senón que escoitarán co oído para aprender esta sabedoría, e agradará aos que a comen máis que a boa comida.
4. Bendicidos todos os xustos, bendicidos todos os que andan polo camiño da rectitude e non pecan como os pecadores, no cómputo de todos os seus días nos que o sol percorre o ceo, entrando e saíndo das portas durante trinta días coas cabezas de millar da orde das estrelas, xunto coas catro que están intercaladas que dividen as catro porcións do ano, que as guían e entran con elas catro días.
5. Debido a eles os homes serán culpables e non os contarán en todo o cómputo do ano: si, os homes serán culpables e non os recoñecerán con precisión.
6. Pois pertencen ao cómputo do ano e están verdadeiramente rexistrados nel para sempre, un na primeira porta e outro na terceira, e un na cuarta e un na sexta, e o ano complétase en trescentos sesenta e catro días.
7. E o relato diso é preciso e o cómputo rexistrado é exacto; porque os luminarias, e os meses e as festas, e os anos e os días, mostroume e reveloume Uriel, a quen o Señor de toda a creación do mundo someteu o exército do ceo.
8. E ten poder sobre a noite e o día no ceo para facer que a luz ilumine aos homes: o sol, a lúa e as estrelas, e todas as potencias do ceo que xiran nos seus carros circulares.
9. E estas son as ordes das estrelas, que se poñen nos seus lugares, e nas súas estacións e festivais e meses.
10. E estes son os nomes daqueles que os guían, que vixían que entrasen nos seus tempos, nas súas ordes, nas súas estacións, nos seus meses, nos seus períodos de dominio e nas súas posicións.
11. Os seus catro líderes, que dividen as catro partes do ano, entran primeiro; e despois deles os doce líderes das ordes que dividen os meses; e para os trescentos sesenta días hai xefes sobre miles que dividen os días; e para os catro días intercalares están os líderes que separan as catro partes do ano.
12. E estas cabezas sobre miles intercálanse entre líder e líder, cada unha detrás dunha estación, pero os seus líderes fan a división. E estes son os nomes dos líderes que dividen as catro partes do ano que están ordenadas: Mîlkî'êl, Hel'emmêlêk, Mêl'êjal e Nârêl.
13. E os nomes dos que os lideran: Adnâr'êl, Îjâsûsa'êl e 'Elômê'êl; estes tres seguen aos líderes das ordes,
14. e hai un que segue aos tres líderes das ordes que seguen a eses líderes de estacións que dividen as catro partes do ano.
15. Ao comezo do ano, Melkejâl xorde primeiro e goberna, chamado Tam'âinî e sol, e todos os días do seu dominio mentres goberna son noventa e un días.
16. E estes son os sinais dos días que se verán na terra nos días do seu dominio: suor, calor e calma; e todas as árbores dan froito, e producen follas en todas as árbores, e a colleita de trigo, e as rosas, e todas as flores que brotan no campo, pero as árbores da estación de inverno murchan.

17. E estes son os nomes dos líderes que están baixo eles: Berka'êl, Zêlebs'êl e outro que se engade como xefe de mil, chamado Hîlûjâsĕph: e os días do dominio deste líder chegaron ao seu fin.
18. O seguinte líder despois del é Hêl'emmêlêk, a quen se lle chama o sol brillante, e todos os días da súa luz son noventa e un días.
19. E estes son os sinais dos seus días na terra: calor abrasadora e sequidade, e as árbores maduran os seus froitos e producen todos os seus froitos maduros e listos, e as ovellas emparéllanse e quedan preñadas, e todos os froitos da terra son recollidos, e todo o que hai nos campos, e o lagar: estas cousas acontecen nos días do seu dominio.
20. Estes son os nomes, as ordes e os líderes deses xefes de mil: Gîdâ'îjal, Kê'êl e Hê'êl, e o nome do xefe de mil que se lles engade, Asfâ'êl': e os días do seu dominio chegaron ao seu fin.

CAPÍTULO 83

1. E agora, fillo meu, Matusalén, vouche mostrar todas as miñas visións que vin, relatándoas diante de ti.
2. Dúas visións vin antes de tomar esposa, e unha era moi diferente da outra: a primeira cando aprendía a escribir; a segunda antes de tomar á túa nai, cando vin unha visión terrible. E respecto delas recei ao Señor.
3. Deitárame na casa do meu avó Mahalalel, cando vin nunha visión como o ceo se derrubou e foi arrastrado e caeu á terra.
4. E cando caeu á terra, vin como a terra foi engulida por un gran abismo, e as montañas quedaron suspendidas sobre montañas, e os outeiros afundíronse sobre outeiros, e as árbores altas foron arrincadas dos seus talos, e lanzadas abaixo e afundidas no abismo.
5. E entón unha palabra caeu na miña boca, e alcei a miña voz para berrar en voz alta, e dixen: "A terra está destruída".
6. E o meu avó Mahalalel espertoume mentres estaba deitado preto del, e díxome: "Por que choras así, fillo meu, e por que fas tanto lamento?"
7. E conteille toda a visión que vira, e el díxome: "Viches unha cousa terrible, fillo meu, e de grave importancia é a túa visión soñada en canto aos segredos de todo o pecado da terra: debe afundirse no abismo e ser destruída cunha gran destrución".
8. E agora, fillo meu, levántate e pídelle ao Señor da gloria, xa que es crente, que quede un remanente na terra e que El non destrúa toda a terra.
9. Fillo meu, todo isto virá do ceo sobre a terra, e sobre a terra haberá unha gran destrución.
10. Despois diso levanteime e recei, implorei e supliquei, e escribín a miña oración para as xeracións do mundo, e mostraréiche todo, fillo meu, Matusalén.
11. E cando baixei e vin o ceo, o sol saíndo polo leste e a lúa poñéndose polo oeste, e algunhas estrelas, e toda a terra, e todo como El o coñecera ao principio, entón bendicin ao Señor do xuízo e o exaltei porque fixera saír o sol polas fiestras do leste, e ascendeu e se elevou sobre a face do ceo, e partiu e seguiu o camiño que lle mostraran.

CAPÍTULO 84

1. E erguei as miñas mans con xustiza e bendicin ao Santo e Grande, e falei co alento da miña boca e coa lingua de carne que Deus fixo para os fillos da carne dos homes, para que falasen con ela, e El deulles alento, lingua e boca para que falasen con ela:
2. «Bendito sexas ti, oh Señor, Rei, grande e poderoso na túa grandeza, Señor de toda a creación do ceo, Rei de reis e Deus de todo o mundo. E o teu poder, reinado e grandeza permanecen para sempre e para sempre, e o teu dominio por todas as xeracións; e todos os ceos son o teu trono para sempre, e toda a terra o teu estrado para sempre e para sempre».
3. Porque ti creaches e gobernas todas as cousas, e nada é demasiado difícil para ti, a sabedoría non se aparta do lugar do teu trono, nin se afasta da túa presenza. E ti sabes, ves e escoitas todo, e non hai nada oculto para ti porque ti o ves todo.
4. E agora os anxos dos teus ceos son culpables de transgresión, e sobre a carne dos homes permanece a túa ira ata o gran día do xuízo.
5. E agora, oh Deus, Señor e Gran Rei, imploro e suplico que cumpras a miña oración, que me deixes unha posteridade na terra e que non destruas toda a carne do home, e que deixes a terra sen habitantes, para que haxa unha destrución eterna.
6. E agora, meu Señor, destruí da terra a carne que provocou a túa ira, pero a carne da xustiza e da rectitude establécea como unha planta da semente eterna, e non escondas o teu rostro da oración do teu servo, oh Señor.

CAPÍTULO 85

1. E despois disto vin outro soño, e mostraréiche o soño completo, fillo meu.
2. E Enoc alzou a voz e díxolle ao seu fillo Matusalén: «Falei a ti, fillo meu; escoita as miñas palabras, inclina o oído á visión soñada do teu pai».
3. Antes de coller á túa nai Edna, vin nunha visión na miña cama, e velaquí un touro saíu da terra, e ese touro era branco; e despois del saíu unha xovenca, e xunto con esta última saíron dous touros, un deles negro e o outro vermello.
4. E ese touro negro corneou ao vermello e perseguiuno pola terra, e entón xa non puiden ver ese touro vermello.
5. Pero ese touro negro creceu e a xovenca foi con el, e vin que moitos bois saíron del que se asemellaban a el e o seguían.
6. E aquela vaca, a primeira, afastouse da presenza do primeiro touro para buscar o vermello, pero non o atopou, e lamentouse cun gran lamento por el e buscouno.
7. E mirei ata que o primeiro touro chegou a ela e a calmou, e desde entón xa non chorou máis.
8. E despois diso deu a luz outro touro branco, e despois del deu a luz moitos touros e vacas negras.
9. E vin nos meus soños que o touro branco tamén medraba e se convertía nun gran touro branco, e del xurdiron moitos touros brancos, que se lle parecían. E comezaron a procrear moitos touros brancos, que se lles parecían, un tras outro, mesmo moitos.

CAPÍTULO 86

1. E de novo vin cos meus ollos mentres durmía, e vin o ceo arriba, e velaquí unha estrela caeu do ceo, e xurdiu e comeu e pastou entre aqueles bois.
2. E despois diso vin os bois grandes e os negros, e velaquí que todos cambiaron os seus estabulos, os seus pastos e o seu gando, e comezaron a vivir uns cos outros.
3. E de novo vin na visión, e mirei cara ao ceo, e velaquí vin moitas estrelas descender e lanzarse do ceo cara a esa primeira estrela, e convertéronse en touros entre ese gando e pastaron con eles entre eles.
4. E mireinos e vin, e velaquí que todos deixaron saír os seus membros genitales, coma cabalos, e comezaron a cubrir as vacas dos bois, e todos quedaron preñados e deron a luz elefantes, camelos e asnos.
5. E todos os bois tiveron medo deles e asustáronse deles, e comezaron a morder cos dentes e a devorar, e a cornear cos seus cornos.
6. E comezaron, ademais, a devorar aqueles bois; e velaquí que todos os fillos da terra comezaron a tremer e tremer diante deles e a fuxir deles.

CAPÍTULO 87

1. E vin de novo como comezaron a atacarse uns aos outros e a devorarse uns aos outros, e a terra comezou a chorar en voz alta.
2. E volvín levantar os meus ollos ao ceo, e vin na visión, e velaquí que viñeron do ceo seres que eran como homes brancos: e catro saíron dese lugar e tres con eles.
3. E os tres que saíran por última vez agarráronme da man e leváronme, lonxe das xeracións da terra, e eleváronme a un lugar elevado, e mostráronme unha torre elevada por riba da terra, e todos os outeiros eran máis baixos.
4. E alguén díxome: «Quédate aquí ata que vexas todo o que lles acontece a eses elefantes, camelos e burros, e as estrelas e os bois, e todo iso».

CAPÍTULO 88

1. E vin un dos catro que saíran primeiro, e colleu a primeira estrela que caera do ceo, atouna de pés e mans e lanzouna ao abismo; ese abismo era estreito e profundo, horrible e escuro.
2. E un deles sacou unha espada e deulla aos elefantes, camelos e burros; entón comezaron a golpearse uns aos outros, e toda a terra tremeu por mor deles.
3. E mentres eu observaba na visión, un dos catro que saíran apedreounos desde o ceo, e recolleu e colleu todas as grandes estrelas cuxos membros íntimos eran coma os dos cabalos, e atounos a todos de pés e mans, e lanzounos ao abismo da terra.

CAPÍTULO 89

1. E un dos catro foi ao touro branco e instruíuno en segredo, sen que el se asustase. Naceu touro e converteuse en home, e construíu para si un gran recipiente e viviu nel; e tres touros viviron con el nese recipiente e foron cubertos.
2. E de novo levantei os meus ollos cara ao ceo e vin un teito elevado con sete torrentes de auga nel, e eses torrentes fluían con moita auga cara a un recinto.
3. E vin de novo, e velaquí que se abriron fontes na superficie dese gran recinto, e a auga comezou a inchar e a subir sobre a superficie, e vin ese recinto ata que toda a súa superficie estaba cuberta de auga.
4. E a auga, a escuridade e a néboa aumentaron sobre ela; e mentres miraba a altura daquela auga, esa auga subira por riba da altura dese recinto, e corría sobre ese recinto, e estaba sobre a terra.
5. E todo o gando daquel recinto estaba reunido ata que vin como se afundían e eran tragados e perecían naquela auga.
6. Mais aquela embarcación flotaba na auga, mentres que todos os bois, elefantes, camelos e burros afundíronse no fondo con todos os animais, de xeito que xa non os puiden ver, e non puideron escapar, senón que pereceron e afundíronse nas profundidades.
7. E de novo vin na visión ata que aqueles torrentes de auga foron retirados dese alto teito, e os abismos da terra foron nivelados e outros abismos foron abertos.
8. Entón a auga comezou a baixar cara a estes, ata que a terra se fixo visible; pero aquela embarcación pousouse na terra, e a escuridade retirouse e apareceu a luz.
9. Pero aquel touro branco que se convertera en home saíu daquela embarcación, e os tres touros con el, e un deses tres era branco coma aquel touro, e un deles era vermello coma o sangue, e o outro negro: e aquel touro branco marchou deles.

10-27. Desde a morte de Noé ata o Éxodo.

10. E comezaron a traer bestas do campo e paxaros, de xeito que xurdiron diferentes xéneros: leóns, tigres, lobos, cans, hienas, xabarís, raposos, esquíos, porcos, falcóns, voitres, milanos, aguias e corvos; e entre eles naceu un touro branco.
11. E comezaron a morderse uns aos outros; pero aquel touro branco que nacera entre eles xerou un burro salvaxe e un touro branco con el, e os burros salvaxes multiplicáronse.
12. Mais o touro que naceu del xerou un xabaril negro e unha ovella branca; e o primeiro xerou moitos xabarís, mais a ovella xerou doce ovellas.
13. E cando esas doce ovellas medraron, entregaron unha delas aos burros, e os burros entregaron de novo a ovella aos lobos, e a ovella creceu entre os lobos.
14. E o Señor trouxo as once ovellas para vivir con ela e pastar con ela entre os lobos; e multiplicáronse e convertéronse en moitos rabaños de ovellas.
15. E os lobos comezaron a temelos e oprimíronos ata que destruíron os seus pequenos, e botaron as súas crías nun río de moita auga; pero aquelas ovellas comezaron a berrar por mor dos seus pequenos e a queixarse ao seu Señor.
16. E unha ovella que fora salvada dos lobos fuxiu e escapou aos burros salvaxes; e vin as ovellas como lamentaban e choraban, e suplicaban ao seu Señor con todas as súas forzas, ata que o Señor das ovellas baixou ao oído das ovellas desde unha morada elevada, e veu a elas e as apacentou.

17. E chamou á ovella que escapara dos lobos e falou con ela acerca dos lobos para que as advertise que non tocasen as ovellas.
18. E a ovella foi aos lobos segundo a palabra do Señor, e outra ovella atopouna e foi con ela, e as dúas foron e entraron xuntas na asemblea daqueles lobos, e falaron con eles e amonestáronlles que non tocasen as ovellas de agora en diante.
19. E entón vin os lobos, e como oprimían ás ovellas excesivamente con todo o seu poder; e as ovellas berraron en voz alta.
20. E o Señor veu ás ovellas e elas comezaron a ferir aqueles lobos: e os lobos comezaron a lamentarse; pero as ovellas acalmáronse e inmediatamente deixaron de berrar.
21. E vin as ovellas ata que se marcharon de entre os lobos; pero os ollos dos lobos estaban cegos, e eses lobos partiron perseguindo as ovellas con todo o seu poder.
22. E o Señor das ovellas foi con elas, como o seu guía, e todas as súas ovellas o seguiron: e o seu rostro era deslumbrante, glorioso e terrible de ver.
23. Pero os lobos comezaron a perseguir aquelas ovellas ata que chegaron a un mar de auga.
24. E ese mar dividiuse, e a auga estaba dun lado a outro diante deles, e o seu Señor guiounos e colocouse entre eles e os lobos.
25. E como aqueles lobos aínda non viran as ovellas, procederon cara ao medio dese mar, e os lobos seguiron as ovellas, e aqueles lobos correron tras elas cara a dentro dese mar.
26. E cando viron o Señor das ovellas, viráronse para fuxir diante da súa cara, pero ese mar reuniuse e converteuse en como fora creado, e a auga inchouse e subiu ata cubrir aqueles lobos.
27. E vin ata que todos os lobos que perseguían aquelas ovellas pereceron e afogaron.

28-40. Israel no deserto, a entrega da Lei, a entrada en Palestina.

28. Mais as ovellas escaparon daquela auga e foron a un deserto, onde non había auga nin herba; e comezaron a abrir os ollos e a ver; e vin o Señor das ovellas apacentándoas e dándolles auga e herba, e as ovellas indo e guiándoas.
29. E esa ovella subiu ao cumio daquela rocha elevada, e o Señor das ovellas enviouna a elas.
30. E despois diso vin o Señor das ovellas que estaba diante delas, e a súa aparencia era grande, terrible e maxestosa, e todas aquelas ovellas vírono e tiveron medo diante da súa cara.
31. E todos temeron e tremeron por mor del, e gritáronlle á ovella que estaba con eles: "Non podemos estar de pé diante do noso Señor nin contemplalo".
32. E aquela ovella que os guiaba subiu de novo ao cumio daquela rocha, pero a ovella comezou a cegarse e a desviarse do camiño que el lles mostrara, pero aquela ovella non o soubo.
33. E o Señor das ovellas enfureceuse moito contra elas, e a ovella descubriuno, e baixou do cumio da rocha, e chegou ás ovellas, e atopou a maior parte delas cegas e caídas.
34. E cando o viron, temeron e tremeron ante a súa presenza, e desexaron volver aos seus cubículos.
35. E aquela ovella levou outras ovellas consigo, e achegouse ás ovellas que se perderan, e comezou a matalas; e as ovellas temían a súa presenza, e así aquela ovella trouxo de volta ás ovellas que se perderan, e estas volveron aos seus curros.
36. E vin nesta visión ata que a ovella se converteu nun home e construíu unha casa para o Señor das ovellas, e colocou todas as ovellas nesa casa.
37. E vin ata que esta ovella que atopara coa ovella que a guiaba adormeceu; e vin ata que todas as ovellas grandes pereceron e as pequenas xurdiron no seu lugar, e chegaron a un pasto e achegáronse a un regato de auga.
38. Entón aquela ovella, a súa líder que se convertera nun home, retirouse deles e durmiuse, e todas as ovellas buscárona e choraron por ela cun gran berro.
39. E vin ata que deixaron de chorar por aquela ovella e cruzaron aquel regato de auga, e alí levantáronse as dúas ovellas como líderes no lugar daqueles que as guiaran e durmiron.
40. E vin ata que as ovellas chegaron a un bo lugar, e a unha terra agradable e gloriosa, e vin ata que esas ovellas quedaron satisfeitas; e aquela casa estaba entre elas na terra agradable.

41-50. Desde a época dos xuíces ata a construción do Templo.

41. E ás veces abríanselles os ollos, e ás veces cegábanse, ata que outra ovella xurdía e as guiaba e as traía a todas de volta, e os seus ollos abríanse.
42. E os cans, os raposos e os xabarís comezaron a devorar aquelas ovellas ata que o Señor das ovellas levantou outra ovella, un carneiro, do medio delas, que as guiou.
43. E aquel carneiro comezou a embestir a ambos os dous lados aqueles cans, raposos e xabarís ata que os destruíu a todos.
44. E aquela ovella cuxos ollos foran abertos viu aquel carneiro, que estaba entre as ovellas, ata que abandonou a súa gloria e comezou a embestir esas ovellas, e pisotealas, e comportouse indecorosamente.
45. E o Señor das ovellas enviou o cordeiro a outro cordeiro e elevouno a ser un carneiro e líder das ovellas en lugar daquel carneiro que abandonara a súa gloria.
46. E achegouse a el e faloulle só, e elevouno a ser un carneiro, e converteuno no príncipe e guía das ovellas; pero durante todas estas cousas aqueles cans oprimiron as ovellas.
47. E o primeiro carneiro perseguiu ao segundo carneiro, e o segundo carneiro levantouse e fuxiu diante del; e vin ata que aqueles cans derrubaron o primeiro carneiro.
48. E levantouse o segundo carneiro e guiou as ovellas pequenas.
49. E aquelas ovellas creceron e multiplicáronse; pero todos os cans, raposos e xabarís tiveron medo e fuxiron diante dela, e aquel carneiro embestiu e matou as bestas salvaxes, e esas bestas salvaxes xa non tiñan ningún poder sobre as ovellas e non lles roubaron máis nada. E aquel carneiro xerou moitas ovellas e durmiuse; e unha pequena

ovella converteuse en carneiro no seu lugar, e converteuse en príncipe e líder desas ovellas.
50. E aquela casa fíxose grande e ancha, e foi construída para aquelas ovellas: e unha torre alta e grande foi construída sobre a casa para o Señor das ovellas, e aquela casa era baixa, pero a torre era elevada e alta, e o Señor das ovellas estaba sobre aquela torre e ofreceron unha mesa chea diante del.

51-67. Os dous reinos de Israel e Xudá, ata a destrución de Xerusalén.

51. E de novo vin aquelas ovellas que de novo erraron e foron por moitos camiños, e abandonaron a súa casa, e o Señor das ovellas chamou a algunhas de entre as ovellas e enviounas ás ovellas, pero as ovellas comezaron a matalas.
52. E unha delas salvouse e non foi morta, e fuxiu correndo e berrou en voz alta pola ovella; e intentaron matala, pero o Señor das ovellas salvouna das ovellas, e trouxoa ata min, e fixo que habitase alí.
53. E enviou moitas outras ovellas a esas ovellas para testemuñarlles e lamentarse por elas.
54. E despois diso vin que cando abandonaron a casa do Señor e a súa torre, afastáronse por completo, e os seus ollos quedaron cegos; e vin o Señor das ovellas como practicou moita matanza entre eles nos seus rabaños ata que esas ovellas convidaron a esa matanza e traizoaron o seu lugar.
55. E entregounos nas mans dos leóns, dos tigres, dos lobos e das hienas, e nas mans dos raposos e de todas as bestas salvaxes, e esas bestas salvaxes comezaron a esgazar esas ovellas.
56. E vin que abandonou a súa casa e a súa torre e entregounos a todos nas mans dos leóns, para que os esnaquizasen e os devorasen, nas mans de todas as bestas salvaxes.
57. E comecei a berrar en voz alta con todas as miñas forzas, e a implorar ao Señor das ovellas, e a representarlle con respecto ás ovellas que foron devoradas por todas as bestas salvaxes.
58. Pero El permaneceu impasible, aínda que o viu, e alegrouse de que fosen devorados, tragados e roubados, e abandonounos para que fosen devorados na man de todas as bestas.
59. E chamou a setenta pastores e envioulles esas ovellas para que as apacentasen, e falou aos pastores e aos seus compañeiros: "Que cada un de vós apacente as ovellas de agora en diante, e fagades todo o que vos mande.
60. E entregareivos debidamente numerados, e direivos cales deles deben ser destruídos, e destruídeos vós". E entregoulles aquelas ovellas.
61. E chamou a outro e díxolle: "Observa e presta atención a todo o que os pastores farán con esas ovellas; porque destruirán máis delas do que lles ordenei.
62. E cada exceso e a destrución que se cometerá polos pastores, rexistra cantos destruirán segundo a miña orde e cantos segundo o seu propio capricho: rexistra contra cada pastor individual toda a destrución que efectúa.
63. E le diante de min por número cantos destrúen e cantos entregan para a destrución, para que eu teña isto como testemuño contra eles, e coñeza cada acción dos pastores, para que poida comprender e ver o que fan, se cumpren ou non o meu mandamento que lles ordenei.
64. Pero eles non o saberán, e ti non lles declararás nin os amonestarás, senón que só rexistrarás contra cada individuo toda a destrución que os pastores efectuan cada un no seu tempo e exporámolo todo diante de min."
65. E vin ata que aqueles pastores pastaron na súa tempada, e comezaron a matar e destruír máis do que lles fora ordenado, e entregaron aquelas ovellas na man dos leóns.
66. E os leóns e os tigres comeron e devoraron a maior parte daquelas ovellas, e os xabarís comeron con elas; e queimaron aquela torre e demoleron aquela casa.
67. E sentín unha gran tristeza por aquela torre porque aquela casa das ovellas fora demolida, e despois non puiden ver se aquelas ovellas entraran naquela casa.

68-71. Primeiro período dos gobernantes anxélicos: desde a destrución de Xerusalén ata o regreso do cativerio.

68. E os pastores e os seus compañeiros entregaron aquelas ovellas a todas as bestas salvaxes, para que as devorasen, e cada un deles recibiu no seu tempo un número definido: o outro escribiu nun libro cantas delas destruíu cada un deles.
69. E cada un matou e destruíu moitos máis dos prescritos; e comecei a chorar e lamentarme por mor daquelas ovellas.
70. E así vin na visión a aquel que escribiu, como anotou cada un que foi destruído por aqueles pastores, día a día, e levou arriba e depositou e mostrou realmente o libro enteiro ao Señor das ovellas, mesmo todo o que fixeran, e todo o que cada un deles destruíra, e todo o que entregaran á destrución.
71. E o libro foi lido diante do Señor das ovellas, e El colleu o libro da súa man e leuno, selouno e deixouno.

72-77. Segundo período: desde a época de Ciro ata a de Alexandre o Grande.

72. E inmediatamente vin como os pastores pastaron durante doce horas, e velaquí que tres daquelas ovellas volveron e viñeron e entraron e comezaron a reconstruír todo o que caera daquela casa; pero os xabarís intentaron detelos, pero non puideron.
73. E comezaron de novo a construír como antes, e ergueron aquela torre, e chamárona a torre alta; e comezaron de novo a colocar unha mesa diante da torre, pero todo o pan que había nela estaba contaminado e non era puro.
74. E en canto a todo isto, os ollos daquelas ovellas cegáronse de xeito que non vían, e os ollos dos seus pastores tamén; e entregáronas en gran número aos seus pastores para a súa destrución, e eles pisoteaban as ovellas cos seus pés e devorábanas.
75. E o Señor das ovellas permaneceu impasible ata que todas as ovellas se dispersaron polo campo e se mesturaron con elas, e non as salvaron da man das bestas.
76. E este que escribiu o libro levouno arriba, mostrouno e leuno diante do Señor das ovellas, implorouno por eles e rogouno por eles mentres lle mostraba todas as accións dos pastores e deu testemuño diante Del contra todos os pastores.
77. E colleu o libro, deixouno ao seu carón e marchou.

CAPÍTULO 90

1-5. Terceiro período: desde Alexandre o Grande ata a dominación greco-siria.

1. E vin ata que, deste xeito, trinta e cinco pastores emprenderon o pastoreo das ovellas, e completaron os seus períodos individualmente como fixeron os primeiros; e outros recibíronas nas súas mans para pastorealas durante o seu período, cada pastor no seu propio período.
2. E despois diso vin na miña visión todas as aves do ceo que viñan, as aguias, os voitres, os milanos, os corvos; pero as aguias guiaron todas as aves; e comezaron a devorar aquelas ovellas, e a sacarlles os ollos e a devorar a súa carne.
3. E as ovellas berraron porque as aves estaban a devorar a súa carne, e eu, mentres durmía, mirei e lamenteime por aquel pastor que apacentaba as ovellas.
4. E vin ata que esas ovellas foron devoradas polos cans, as aguias e os papagaios, e non deixaron nin carne, nin pel, nin tendóns, ata que só os seus ósos quedaron alí. Os seus ósos tamén caeron á terra, e as ovellas quedaron poucas.
5. E vin ata que vinte e tres emprenderan o pastoreo e o completaran nos seus distintos períodos cincuenta e oito veces.

6-12. Cuarto período: desde a dominación greco-siria ata a revolta macabeana.

6. Pero velaquí que aquelas ovellas brancas pariron cordeiros, e comezaron a abrir os ollos e a ver, e a chorar ás ovellas.
7. Si, gritaron cara a eles, pero non escoitaron o que lles dixeron, senón que estaban moi xordos, e os seus ollos estaban moi cegos.
8. E vin na visión como os corvos voaron sobre eses cordeiros e colleron un deses cordeiros, e esnaquizaron as ovellas e devoráronas.
9. E vin ata que lles creceron cornos a eses cordeiros, e os corvos derrubaron os seus cornos; e vin ata que brotou un gran corno a unha daquelas ovellas, e os seus ollos abrironse.
10. E mirounos e os seus ollos abrironse, e gritou ás ovellas, e os carneiros vírono e todos correron cara a el.
11. E a pesar de todo isto, aquelas aguias, voitres, corvos e milanos seguían esgazando as ovellas e abalanzándose sobre elas e devorándoas: as ovellas aínda permanecían en silencio, pero os carneiros lamentábanse e berraban.
12. E aqueles corvos loitaron e loitaron contra el e intentaron derrubar o seu corno, pero non tiveron poder sobre el.

13-19. O derradeiro asalto dos xentís contra os xudeus (onde 13-15 e 16-18 son dobres).

13. E vin ata que chegaron os pastores, as aguias, os voitres e os milanos, e gritaron aos corvos para que lle rompesen o corno a ese carneiro, e loitaron e loitaron contra el, e el loitou con eles e gritou para que viñese a súa axuda.
14. E vin ata que o home que escribira os nomes dos pastores e os levara á presenza do Señor das ovellas chegou e axudounos, mostrándolle todo: baixara para axudar a ese carneiro.
15. E vin ata que o Señor das ovellas veu a elas con ira, e todos os que o viron fuxiron, e todos caeron á súa sombra diante da súa cara.
16. Todas as aguias, voitres, corvos e milanos estaban reunidos, e viñeron con eles todas as ovellas do campo; si, todas viñeron xuntas e axudáronse unhas ás outras a quebrar o corno do carneiro.
17. E vin a aquel home, que escribiu o libro segundo o mandato do Señor, ata que abriu ese libro relativo á destrución que aqueles doce últimos pastores causaran, e mostrou que destruíran moito máis que os seus predecesores, ante o Señor das ovellas.
18. E vin ata que o Señor das ovellas chegou a elas e colleu na súa man o bastón da súa ira, e golpeou a terra, e a terra fendeuse, e todas as bestas e todas as aves do ceo caeron de entre aquelas ovellas, e foron tragadas pola terra e cubriunas.
19. E vin ata que unha gran espada foi entregada ás ovellas, e as ovellas procederon contra todas as bestas do campo para matalas, e todas as bestas e as aves do ceo fuxiron diante delas.

20-27. Xuízo dos anxos caídos, dos pastores e dos apóstatas.

20. E vin ata que se erixiu un trono na terra pracenteira, e o Señor das ovellas sentouse nel, e o outro colleu os libros selados e abriunos ante o Señor das ovellas.
21. E o Señor chamou a aqueles homes os sete primeiros brancos, e ordenou que trouxesen ante El, comezando pola primeira estrela que lideraba o camiño, todas as estrelas cuxos membros íntimos eran coma os dos cabalos, e trouxéronas a todas ante El.
22. E díxolle ao home que escribira diante del, que era un dos sete brancos, e díxolle: "Colle aqueles setenta pastores aos que lles entreguei as ovellas, e que, tomándoas pola súa propia autoridade, mataron máis do que lles ordenei".
23. E velaquí que estaban todos atados, vin, e todos estaban diante Del.
24. E o xuízo celebrouse primeiro sobre as estrelas, e foron xulgadas e declaradas culpables, e foron ao lugar de condena, e foron lanzadas a un abismo, cheo de lume e labaradas, e cheo de columnas de lume.
25. E aqueles setenta pastores foron xulgados e declarados culpables, e foron lanzados a ese abismo de lume.
26. E vin nese momento como se abriu un abismo semellante no medio da terra, cheo de lume, e trouxeron aquelas ovellas cegas, e todas foron xulgadas e declaradas culpables e lanzadas a este abismo de lume, e arderon; agora este abismo estaba á dereita daquela casa.
27. E vin aquelas ovellas ardendo e os seus ósos ardendo.

28-38. A Nova Xerusalén, a conversión dos xentís superviventes, a resurrección dos xustos, o Mesías.

28. E erguínme para ver ata que derrubaron aquela vella casa; e levaron todos os piares, e todas as vigas e ornamentos da casa foron ao mesmo tempo dobrados con ela, e levárona e colocárona nun lugar no sur da terra.

29. E vin ata que o Señor das ovellas trouxo unha casa nova, maior e máis alta que a primeira, e erixiuna no lugar da primeira, que fora dobrada; todos os seus piares eran novos, e os seus ornamentos eran novos e máis grandes que os da primeira, a antiga que quitara, e todas as ovellas estaban dentro dela.
30. E vin todas as ovellas que quedaran, e todas as bestas da terra, e todas as aves do ceo, prostrados e rendendo homenaxe a esas ovellas e facendo peticións e obedecéndoas en todo.
31. E despois aqueles tres que estaban vestidos de branco e me agarraran pola man, os que me levantaran antes, e a man daquel carneiro tamén me agarrou, leváronme e puxéronse no medio daquelas ovellas antes de que se producise o xuízo.
32. E aquelas ovellas eran todas brancas, e a súa la era abundante e limpa.
33. E todo o que fora destruído e dispersado, e todas as bestas do campo, e todas as aves do ceo, reuníronse naquela casa, e o Señor das ovellas alegrouse de gran alegría porque todos eran bos e volveran á súa casa.
34. E vin ata que deixaron a espada que lles fora dada ás ovellas, e trouxérona de volta á casa, e foi selada ante a presenza do Señor, e todas as ovellas foron convidadas a entrar naquela casa, pero non as retivo.
35. E os ollos de todos eles foron abertos, e viron o bo, e non houbo un só entre eles que non vise.
36. E vin que aquela casa era grande e ampla e moi chea.
37. E vin que naceu un touro branco, con grandes cornos, e todas as bestas do campo e todas as aves do ceo temíano e lle facían peticións todo o tempo.
38. E vin ata que todas as súas xeracións foron transformadas, e todos se converteron en touros brancos; e o primeiro deles converteuse nun cordeiro, e ese cordeiro converteuse nun gran animal e tiña grandes cornos negros na cabeza; e o Señor das ovellas alegrouse por el e por todos os bois. 39. E durmín no medio deles: e espertei e vin todo.
40. Esta é a visión que vin mentres durmía, e espertei e bendicin ao Señor da xustiza e déille gloria.
41. Entón chorei cun gran pranto e as miñas bágoas non se detiveron ata que non puiden soportalas máis: cando vin, fluíron por mor do que vira; porque todo virá e se cumprirá, e todas as accións dos homes na súa orde foron mostradas a min.
42. Naquela noite lembreime do primeiro soño, e por iso chorei e quedei preocupado, porque tivera aquela visión.

CAPÍTULO 91

1. «E agora, fillo meu, Matusalén, chama a todos os teus irmáns e reúne ao meu carón a todos os fillos da túa nai; porque a palabra chámame e o espírito é derramado sobre min para que che mostre todo o que che acontecerá para sempre».
2. E alí foi Matusalén e convocou a todos os seus irmáns e reuniu os seus parentes.
3. E falou a todos os fillos da xustiza e dixo: "Escoitade, fillos de Enoch, todas as palabras do voso pai e prestade atención á voz da miña boca; porque vos exhorto e vos digo, amados: Amade a rectitude e camiñade nela".
4. Non vos acheguedes á rectitude cun corazón dobre, nin vos asociedes cos de corazón dobre, senón que andedes na xustiza, fillos meus, e ela guiaravos por bos camiños, e a xustiza será a vosa compañeira.
5. Porque sei que a violencia aumentará na terra, e que se executará un gran castigo na terra, e que toda inxustiza chegará ao seu fin; si, será cortada de raíz e toda a súa estrutura será destruída.
6. E a inxustiza volverá consumarse na terra, e todas as accións de inxustiza e violencia, e a transgresión prevalecerán nun dobre grao.
7. E cando aumenten o pecado, a inxustiza e a blasfemia, e a violencia en todo tipo de actos, e aumenten a apostasía, a transgresión e a impureza, un gran castigo virá do ceo sobre todos eles, e o Señor santo sairá con ira e castigo para executar xuízo na terra.
8. Naqueles días a violencia será cortada das súas raíces, e as raíces da inxustiza xunto co engano, e serán destruídos debaixo do ceo.
9. E todos os ídolos dos pagáns serán abandonados, e os templos queimados, e eliminaranos de toda a terra, e serán lanzados ao xuízo do lume, e perecerán con ira e con xuízo doloroso para sempre.
10. E os xustos espertarán do seu sono, e a sabedoría xurdirá e seránlles dada.
11. E despois diso serán cortadas as raíces da inxustiza, e os pecadores serán destruídos pola espada... serán cortados dos blasfemos en todo lugar, e os que planean violencia e os que cometen blasfemia perecerán pola espada.
12. E despois diso haberá outra, a oitava semana, a da xustiza, e daráselle unha espada para que se execute un xuízo xusto contra os opresores, e os pecadores serán entregados nas mans dos xustos.
13. E ao seu remate adquirirán casas pola súa xustiza, e unha casa será construída para o Gran Rei con gloria para sempre,
14. E toda a humanidade buscará o camiño da rectitude. E despois diso, na novena semana, o xuízo xusto revelarase a todo o mundo, e todas as obras dos impíos desaparecerán de toda a terra, e o mundo será escrito para a destrución.
15. E despois disto, na décima semana na sétima parte, Haberá o gran xuízo eterno, no que El executará vinganza entre os anxos.
16. E o primeiro ceo desaparecerá e desaparecerá, e aparecerá un novo ceo, e todos os poderes dos ceos darán luz séte veces maior.
17. E despois diso haberá moitas semanas sen número para sempre, e todos estarán na bondade e na xustiza, e o pecado non será máis mencionado para sempre.
18. E agora dígovos, fillos meus, e móstrovos os camiños da rectitude e os camiños da violencia. Si, mostraréivos de novo para que saibades o que acontecerá.
19. E agora, fillos meus, escoitádeme, e andade polos camiños da xustiza, e non andedes polos camiños da violencia; porque todos os que andan polos camiños da inxustiza perecerán para sempre.

CAPÍTULO 92

1. O libro escrito por Enoc: Enoc escribiu esta doutrina completa de sabedoría, que é eloxiada por todos os homes

e xuíza de toda a terra para todos os meus fillos que habitarán na terra. E para as xeracións futuras que observarán a rectitude e a paz.
2. Non vos turbedes o espírito por mor dos tempos, porque o Santo e o Grande fixou días para todas as cousas.
3. E o xusto espertará do sono, levantarase e camiñará polos sendeiros da rectitude, e todo o seu camiño e a súa vida serán na bondade e na graza eternas.
4. Será misericordioso co xusto e daralle rectitude eterna, e daralle poder para que sexa dotado de bondade e xustiza. E camiñará na luz eterna.
5. E o pecado perecerá na escuridade para sempre, e non se verá máis desde aquel día para sempre.

CAPÍTULO 93

1. E despois diso, Enoch deu e comezou a relatar dos libros. E Enoch dixo: "En canto aos fillos da xustiza e en canto aos escollidos do mundo, e en canto á planta da rectitude, direi estas cousas. Si, eu, Enoch, declararévolas, fillos meus:
2. Segundo o que me apareceu na visión celestial, e que souben pola palabra dos santos anxos, e aprendín das táboas celestiais.
3. E Enoch comezou a contar dos libros e dixo: «Nacín o sétimo día da primeira semana, mentres o xuízo e a xustiza aínda persistían».
4. E despois de min xurdirá na segunda semana unha gran maldade, e xurdirá o engano; e nela haberá o primeiro fin. E nela o home será salvo; e despois do seu fin crecerá a iniquidade, e establecerase unha lei para os pecadores.
5. E despois diso, na terceira semana ao seu remate, un home será elixido como a planta do xuízo xusto, e a súa posteridade converterase na planta da xustiza para sempre.
6. E despois diso, na cuarta semana, ao final, terán visións dos santos e xustos, e establecerase unha lei para todas as xeracións e un recinto para eles.
7. E despois diso, na quinta semana, ao seu remate, a casa da gloria e do dominio será edificada para sempre.
8. E despois diso, na sexta semana, todos os que viven nela serán cegados, e os corazóns de todos eles abandonarán a sabedoría sen piedade. E nela ascenderá un home; e ao seu remate, a casa do dominio será queimada polo lume, e toda a raza da raíz escollida será dispersada.
9. E despois diso, na sétima semana, xurdirá unha xeración apóstata, e moitas serán as súas obras, e todas as súas obras serán apóstatas.
10. E ao seu remate serán escollidos, os xustos escollidos da planta eterna da xustiza, para recibir séte veces instrucións sobre toda a súa creación.
11. Pois, quen hai de todos os fillos dos homes que sexa capaz de escoitar a voz do Santo sen ser perturbado? E quen pode pensar os Seus pensamentos? E quen hai que poida contemplar todas as obras do ceo?
12. E como podería haber alguén que puidese contemplar o ceo, e quen hai que poida comprender as cousas do ceo e ver unha alma ou un espírito e poder contalos, ou ascender e ver todos os seus fins e pensalos ou facer como eles?
13. E quen hai entre todos os homes que poida saber cal é a anchura e a lonxitude da terra, e a quen se lle mostrou a medida de todas elas?
14. Ou hai alguén que poida discernir a lonxitude do ceo e a súa altura, sobre que está fundamentado, e cal é o número das estrelas, e onde repousan todas as luminarias?

CAPÍTULO 94

1. E agora dígovos, fillos meus, amade a xustiza e camiñade nela; porque os camiños da xustiza son dignos de aceptación, pero os camiños da inxustiza serán destruídos de súpeto e desaparecerán.
2. E a certos homes dunha xeración revelaránselles os camiños da violencia e da morte, e manteranse lonxe deles e non os seguirán.
3. E agora dígovos aos xustos: Non andedes polos camiños da maldade, nin polos camiños da morte, e non vos acheguedes a eles, para que non sexades destruídos.
4. Buscade e escollede para vós a xustiza e unha vida escollida, e camiñade polos camiños da paz, e viviredes e prosperaredes.
5. E gardade as miñas palabras nos pensamentos dos vosos corazóns e non permitades que se borren dos vosos corazóns; porque sei que os pecadores tentarán aos homes para que invoquen a sabedoría con maldade, de xeito que non se atopará lugar para ela e ningunha tentación diminuirá.
6. Ai dos que edifican iniquidade e opresión e poñen o engano como alicerce; porque serán derrubados de súpeto e non terán paz.
7. Ai dos que construen as súas casas con pecado! Porque serán derrubados de todos os seus alicerces e caerán pola espada. E os que adquiren ouro e prata no xuízo perecerán de súpeto.
8. Ai de vós, ricos, porque confiastes nas vosas riquezas e abandonaredes as vosas riquezas, porque non vos lembrastes do Altísimo nos días das vosas riquezas.
9. Cometestes blasfemia e inxustiza, e preparástesvos para o día da matanza, e o día das tebras e o día do gran xuízo.
10. Así vos falo e declaro: Aquel que vos creou vos derrubará, e pola vosa caída non haberá compaixón, e o voso Creador alegrarase da vosa destrución.
11. E os teus xustos naqueles días serán un oprobio para os pecadores e os impíos.

CAPÍTULO 95

1. Oxalá os meus ollos fosen unha nube de augas, para chorar por vós, e derramar as miñas bágoas coma unha nube de augas, para descansar da angustia do meu corazón!
2. Quen vos permitiu practicar as oprobias e a maldade? E así o xuízo chegará a vós, pecadores.
3. Non temades os pecadores, xustos, porque o Señor os entregará de novo nas vosas mans, para que poidades xulgar contra eles segundo os vosos desexos.
4. Ai de vós que fulminades anatemas irreversibles: a cura estará, polo tanto, lonxe de vós por mor dos vosos pecados.
5. Ai de vós, que lle facedes mal ao voso veciño, porque se vos pagará segundo as vosas obras.
6. Ai de vós, testemuñas mentireiras, e dos que sopesan a inxustiza, porque de súpeto pereceredes.

7. Ai de vós, pecadores, porque perseguides os xustos; porque seredes entregados e perseguidos por mor da inxustiza, e o seu xugo será pesado sobre vós.

CAPÍTULO 96

1. Tende esperanza, xustos, porque de súpeto perecerán os pecadores diante de vós, e vos señorearedes sobre eles segundo os vosos desexos.
2. E no día da tribulación dos pecadores, os teus fillos subirán e ergueranse como aguias, e o teu niño será máis alto que os voitres. E ascenderás e entrarás nas fendas da terra e nas fendas das rochas para sempre como conos ante os inxustos, e as sereas suspirarán por ti e chorarán.
3. Polo tanto, non temades, vós que sufristes; porque a curación será a vosa porción, e unha luz brillante vos iluminará, e escoitaredes a voz do descanso dende o ceo.
4. Ai de vós, pecadores, porque as vosas riquezas vos fan parecer xustos, pero os vosos corazóns vos convencen de ser pecadores, e este feito será un testemuño contra vós para unha memoria das vosas malas accións.
5. Ai de vós, que devorades o mellor do trigo e bebedes viño en grandes cuncas e pisoteades os humildes coa vosa forza.
6. Ai de vós, que bebedes auga de todas as fontes, porque de súpeto seredes consumidos e murchardes, porque abandonastes a fonte da vida.
7. Ai de vós, que practicades a iniquidade, o engano e a blasfemia: isto vos servirá de memorial para o mal que fixestes.
8. Ai de vós, poderosos, que oprimen con poder os xustos; porque chega o día da vosa destrución. Naqueles días virán moitos e bos días para os xustos, o día do voso xuízo.

CAPÍTULO 97

1. Crede, xustos, que os pecadores serán unha vergoña e perecerán no día da inxustiza.
2. Saibades vós, pecadores, que o Altísimo se lembra da vosa destrución e os anxos do ceo se alegran da vosa destrución.
3. Que faredes, pecadores, e onde fuxiredes no día do xuízo, cando escoitedes a voz da oración dos xustos?
4. Si, faréchedes coma aqueles, contra os que esta palabra servirá de testemuño: "Fostes compañeiros de pecadores".
5. E naqueles días a oración dos xustos chegará ao Señor, e para vós virán os días do voso xuízo.
6. E todas as palabras da vosa inxustiza serán lidas ante o Gran Santo, e os vosos rostros estarán cubertos de vergoña, e El rexeitará toda obra que estea baseada na inxustiza.
7. Ai de vós, pecadores, que vivides no medio do océano e en terra firme, cuxa lembranza é mala contra vós.
8. Ai de vós, que adquiredes prata e ouro con inxustiza e dicides: «Enriquecémonos con riquezas e posuímos bens; e adquirimos todo o que desexamos».
9. E agora fagamos o que nos propuxemos: pois acumulamos prata, e moitos son os labregos nas nosas casas. E os nosos celeiros están cheos coma de auga,
10. Si, e coma auga as vosas mentiras esvaecerán; porque as vosas riquezas non permanecerán, senón que ascenderán rapidamente de vós; porque o adquiristes todo con inxustiza, e seredes entregados a unha gran maldición.

CAPÍTULO 98

1. E agora xurovos, aos sabios e aos parvos, porque teredes múltiples experiencias na terra.
2. Porque vós, os homes, vestiredes máis adornos ca unha muller, e roupas de cores ca unha virxe: en realeza, en grandeza e en poder, e en prata, en ouro e en púrpura, e en esplendor e en comida serán derramados coma auga.
3. Polo tanto, carecerán de doutrina e sabedoría, e perecerán xunto coas súas posesións; e con toda a súa gloria e o seu esplendor, e con vergoña, matanza e gran miseria, os seus espíritos serán lanzados ao forno de lume.
4. Xureivos, pecadores, que así como unha montaña non se converteu en escrava, nin un outeiro en serva dunha muller, así tampouco o pecado foi enviado á terra, senón que o home o creou por si mesmo, e baixo unha gran maldición caerán os que o cometen.
5. E a muller non ten fillos, senón que morre por mor dos seus propios actos.
6. Xureivos, pecadores, polo Santo e Grande, que todas as vosas malas accións son reveladas nos ceos e que ningunha das vosas accións de opresión está cuberta e agochada.
7. E non pensedes no voso espírito nin digades no voso corazón que non sabedes e que non vedes que cada pecado se rexistra todos os días no ceo en presenza do Altísimo.
8. De agora en diante sabedes que toda a opresión con que oprimides está escrita cada día ata o día do voso xuízo.
9. Ai de vós, parvos, porque pola vosa loucura pereceredes; e transgredides contra os sabios, e así a boa sorte non será a vosa porción.
10. E agora, sabede que estades preparados para o día da destrución: polo tanto, non esperedes vivir, pecadores, senón que partiredes e morreredes; porque non coñecedes rescate; porque estades preparados para o día do gran xuízo, para o día da tribulación e da gran vergoña para os vosos espíritos.
11. Ai de vós, teimudos de corazón, que practicades a iniquidade e comedes sangue! De onde tedes bos alimentos para comer, beber e saciarvos? De todos os bens que o Señor Altísimo puxo en abundancia na terra, por iso non teredes paz.
12. Ai de vós, que amades as obras de inxustiza! Por que agardades o bo futuro para vós mesmos? Sabede que seredes entregados nas mans dos xustos, e eles vos cortarán o pescozo e vos matarán, e non terán piedade de vós.
13. Ai de vós, que vos alegrades na tribulación dos xustos, porque non vos cavarán unha fosa.
14. Ai de vós, que desprezades as palabras dos xustos, porque non teredes esperanza de vida.
15. Ai de vós, que escribides palabras mentireiras e impias; porque escribedes as vosas mentiras para que os homes as escoiten e actúen impiamente co voso veciño.
16. Polo tanto, non terán paz, senón que morrerán de súpeto.

CAPÍTULO 99

1. Ai de vós, que practicades a impiedade e vos gloriades nas mentiras e as exaltades: pereceredes e non teredes unha vida feliz.
2. Ai dos que perverten as palabras da rectitude e transgreden a lei eterna e se transforman no que non eran en pecadores: serán pisoteados pola terra.
3. Naqueles días, xustos, preparádevos para elevar as vosas oracións como memorial e poñelas como testemuño ante os anxos, para que poidan colocar o pecado dos pecadores como memorial ante o Altísimo.
4. Naqueles días as nacións serán conmovidas, e as familias das nacións ergueranse no día da destrución.
5. Naqueles días, os desposuídos sairán e levarán os seus fillos, e abandonaranos, de xeito que os seus fillos perecerán por culpa deles. Si, abandonarán os seus fillos que aínda están lactando e non volverán a eles, nin terán piedade dos seus amados.
6. E de novo vos xuro, pecadores, que o pecado está preparado para un día de derramamento de sangue incesante.
7. E aqueles que adoran pedras e imaxes de ouro, prata, madeira, pedra e arxila, e aqueles que adoran espíritos impuros e demos, e todo tipo de ídolos que non están segundo o coñecemento, non recibirán ningún tipo de axuda deles.
8. E converteranse en impíos por mor da loucura dos seus corazóns, e os seus ollos cegaranse polo medo dos seus corazóns e polas visións dos seus soños.
9. Por mor disto volveranse impíos e temibles; porque terán feito toda a súa obra en mentira e terán adorado unha pedra; polo tanto, nun instante perecerán.
10. Mais naqueles días bendicidos son todos os que aceptan as palabras da sabedoría e as entenden, e gardan os camiños do Altísimo e andan polo camiño da súa xustiza, e non se fan impíos cos impíos; porque eles serán salvos.
11. Ai de ti, que espallas o mal aos teus veciños, porque serás morto no Xeol.
12. Ai de vós, que empregades medidas enganosas e falsas, e dos que sementades amargura na terra, porque con iso serán consumidos por completo.
13. Ai de vós, que construedes as vosas casas co traballo duro dos demais, e todos os vosos materiais de construción son ladrillos e pedras do pecado; dígovos que non teredes paz.
14. Ai daqueles que rexeitan a medida e a herdanza eterna dos seus pais, e cuxas almas seguen os ídolos; porque non terán descanso.
15. Ai dos que practican a inxustiza e axudan á opresión, e matan os seus veciños ata o día do gran xuízo.
16. Porque El derrubará a vosa gloria e traerá aflición aos vosos corazóns, e provocará a súa furia ardente e destruirávos a todos coa espada; e todos os santos e xustos lembrarán os vosos pecados.

CAPÍTULO 100

1. E naqueles días, nun mesmo lugar, os pais xunto cos seus fillos serán feridos, e os irmáns caerán uns cos outros na morte, ata que os ríos corran co seu sangue.
2. Pois un home non deterá a súa man de matar os seus fillos e os fillos dos seus fillos, e o pecador non deterá a súa man do seu irmán honrado: desde o amencer ata o solpor mataranse uns aos outros.
3. E o cabalo camiñará ata o peito no sangue dos pecadores, e o carro afundirase ata a súa altura.
4. Naqueles días, os anxos descenderán aos lugares secretos e reunirán nun só lugar a todos os que fixeron caer o pecado. E o Altísimo xurdirá no día do xuízo para executar un gran xuízo entre os pecadores.
5. E sobre todos os xustos e santos nomeará gardiáns de entre os santos anxos, para gardalos coma a pupila dun ollo, ata que poña fin a toda maldade e a todo pecado, e aínda que os xustos durman un longo sono, non terán nada que temer.
6. E entón os fillos da terra verán aos sabios con seguridade, e comprenderán todas as palabras deste libro, e recoñecerán que as súas riquezas non poderán salvalos, no derrubamento dos seus pecados.
7. Ai de vós, pecadores, no día da forte angustia, vós que aflixides os xustos e os queimades no lume: seredes recompensados segundo as vosas obras.
8. Ai de vós, teimudos de corazón, que vixíades para tramar a maldade! Por iso, o medo chegará sobre vós, e non haberá quen vos axude.
9. Ai de vós, pecadores, por mor das palabras da vosa boca e por mor das obras das vosas mans que obrastes pola vosa impiedade, en chamas ardentes peores que o lume arderedes.
10. E agora, sabede que dos anxos El preguntará polas vosas obras no ceo, do sol, da lúa e das estrelas en relación cos vosos pecados porque na terra executades xuízos sobre os xustos.
11. E El chamará a testemuñar contra vós toda nube, néboa, orballo e choiva; porque todas elas serán retidas por causa vós de descender sobre vós, e lembraranse dos vosos pecados.
12. E agora, dádelle agasallos á choiva para que non lle impidan caer sobre vós, nin tampouco ao orballo, cando recibiu de vós ouro e prata para que poida descender.
13. Cando caian sobre vós a xeada e a neve co seu frío, e todas as tormentas de neve con todas as súas pragas, naqueles días non poderedes estar diante delas.

CAPÍTULO 101

1. Observade o ceo, fillos do ceo, e toda obra do Altísimo, e temedeo e non fagades mal na súa presenza.
2. Se El pecha as catracas do ceo e impide que a choiva e o orballo baixen sobre a terra por vosa causa, que faredes entón?
3. E se El envía a súa ira contra vós por mor das vosas accións, non poderedes implorarlle; porque pronunciastes palabras soberbias e insolentes contra a súa xustiza; polo tanto, non teredes paz.
4. E non vedes os mariñeiros dos barcos, como os seus barcos son sacudidos polas ondas, e son abalados polos ventos, e están en graves apuros?
5. E por iso temen porque todas as súas boas posesións van con eles ao mar, e teñen malos presentimentos de que o mar os tragará e perecerán nel.

6. Non son obra do Altísimo o mar enteiro, todas as súas augas e todos os seus movementos? Non puxo El límites ás súas obras e o confineu por completo coa area?
7. E á súa reprensión asústase e sécase, e morren todos os seus peixes e todo o que hai nel; pero vós, pecadores que estades na terra, non o temades.
8. Non fixo El o ceo e a terra, e todo o que hai neles? Quen deu entendemento e sabedoría a todo o que se move na terra e no mar?
9. Non temen o mar os mariñeiros dos barcos? Mais os pecadores non temen o Altísimo.

CAPÍTULO 102

1. Naqueles días nos que El trouxera un lume terrible sobre vós, a onde fuxiredes e onde atoparedes liberación? E cando El lance a súa palabra contra vós, non vos asustará e temeredes?
2. E todas as luces estarán asustadas de gran medo, e toda a terra estará asustada, tremerá e alarmarase.
3. E todos os anxos executarán as súas ordes e procurarán agocharse da presenza da Gran Gloria, e os fillos da terra tremerán e tremerán; e vós, pecadores, seredes malditos para sempre e non teredes paz.
4. Non temades, almas dos xustos, e tede esperanza os que morrestes na xustiza.
5. E non te aflixas se a túa alma descendeu ao Xeol con dor, e se na túa vida o teu corpo non foi segundo a túa bondade, senón agarda o día do xuízo dos pecadores e o día da maldición e do castigo.
6. E aínda así, cando morredes, os pecadores falan de vós: "Como morremos nós, así morren os xustos, e que beneficio obteñen das súas accións?
7. Velaquí, coma nós, así morren eles na dor e na escuridade, E que teñen eles máis ca nós? De agora en diante somos iguais.
8. E que recibirán e que verán para sempre? Velaquí, eles tamén morreron, e de agora en diante para sempre non verán a luz.
9. Dígovos, pecadores, que vos conformades con comer e beber, e roubar e pecar, e desnudar os homes, e adquirir riquezas e ver bos días.
10. Viches como acaban os xustos, e non hai neles ningún tipo de violencia ata a súa morte?
11. "Non obstante, pereceron e quedaron coma se non existiran, e os seus espíritos descenderon ao Xeol en tribulación."

CAPÍTULO 103

1. Agora, polo tanto, xuro a vós, os xustos, pola gloria do Grande, Honorable e Poderoso no dominio, e pola súa grandeza xuro a vós:
2. Coñezo un misterio, lin as táboas celestiais, vin os libros sagrados e atopei escrito e inscrito neles sobre eles:
3. Que toda bondade, alegría e gloria están preparadas para eles e escritas para os espíritos daqueles que morreron en xustiza, e que se vos dará un ben múltiple en recompensa polos vosos traballos e que a vosa sorte é abundantemente maior que a sorte dos vivos.
4. E os espíritos de vós que morrestes na xustiza vivirán e alegraranse, e os seus espíritos non perecerán, nin a súa memoria diante da face do Grande ata todas as xeracións do mundo; polo tanto, non temades máis a súa contumelia.
5. Ai de vós, pecadores, cando morredes, se morredes na riqueza dos vosos pecados, e os que son coma vós din de vós: "Benditos os pecadores: viron todos os seus días".
6. E como morreron en prosperidade e riqueza, e non viron tribulación nin asasinato nas súas vidas; e morreron con honra, e non se executou xuízo sobre eles durante a súa vida.
7. Sabede que as súas almas descenderán ao Xeol e serán miserables na súa gran tribulación.
8. E os vosos espíritos entrarán na escuridade, nas cadeas e nunha chama ardente, onde haberá un xuízo doloroso; e o gran xuízo será para todas as xeracións do mundo. Ai de vós, porque non teredes paz.
9. Non digas con respecto aos xustos e bos que están na vida: "Nos nosos días de angustia traballamos arduamente e experimentamos toda clase de problemas, e atopámonos con moito mal e fomos consumidos, e tornámonos poucos e o noso espírito débil.
10. E fomos destruídos e non atopamos ninguén que nos axude nin cunha palabra: fomos torturados e destruídos, e non esperabamos ver a vida día a día.
11. Esperabamos ser a cabeza e convertémonos na cola: traballamos arduamente e non tivemos satisfacción no noso esforzo; e convertémonos en alimento dos pecadores e dos inxustos, e eles impuxeron o seu xugo pesadamente sobre nós.
12. Os que nos odiaban dominaron sobre nós e nos feriron; e ante os que nos odiaban inclinamos o noso pescozo, pero non tiveron compaixón de nós.
13. Desexabamos fuxir deles para poder escapar e descansar, pero non atopamos lugar onde fuxir e estar a salvo deles.
14. E queixámonos aos gobernantes na nosa tribulación, e gritamos contra os que nos devoraban, pero non fixeron caso aos nosos clamores nin escoitaron a nosa voz.
15. E axudaron aos que nos roubaban e nos devoraban e aos que nos reducían; e ocultaron a súa opresión, e non quitaron de nós o xugo dos que nos devoraban, nos dispersaban e nos asasinaban, e ocultaron o seu asasinato, e non lembraron que levantaran as súas mans contra nós.

CAPÍTULO 104

1. Xúrovos que no ceo os anxos se lembran de vós para o ben ante a gloria do Grande: e os vosos nomes están escritos ante a gloria do Grande.
2. Tende esperanza; porque noutro tempo fostes avergoñados pola maldade e a aflición; pero agora brillaredes como as luces do ceo, brillaredes e seredes vistos, e as portas do ceo abriranse para vós.
3. E no teu clamor, clama por xuízo, e este manifestarase ante ti; porque toda a túa tribulación recaerá sobre os gobernantes e sobre todos os que axudaron aos que te saquearon.
4. Tede esperanza e non desbotade as vosas esperanzas, porque teredes unha gran alegría coma os anxos do ceo.

5. Que teredes que facer? Non teredes que agocharvos o día do gran xuízo e non seredes atopados como pecadores, e o xuízo eterno estará lonxe de vós para todas as xeracións do mundo.
6. E agora non temades, xustos, cando vexades os pecadores fortalecerse e prosperar nos seus camiños: non sexades compañeiros con eles, senón mantédevos lonxe da súa violencia; porque vos converteredes en compañeiros das hostes do ceo.
7. E, aínda que vós, pecadores, digades: «Non se investigarán nin escribirán todos os nosos pecados», con todo, escribirán todos os vosos pecados cada día.
8. E agora móstrovos que a luz e a escuridade, o día e a noite, ven todos os vosos pecados.
9. Non sexades impíos nos vosos corazóns, nin mintades nin alteredes as palabras da rectitude, nin acusedes de mentira as palabras do Santo e Grande, nin teñades en conta os vosos ídolos; porque toda a vosa mentira e toda a vosa impiedade non derivan da xustiza, senón dun gran pecado.
10. E agora coñezo este misterio: que os pecadores alterarán e pervertirán as palabras da xustiza de moitos xeitos, e dirán palabras inicuas, e mentirán, e practicarán grandes enganos, e escribirán libros sobre as súas palabras.
11. Pero cando escriban con veracidade todas as miñas palabras nas súas linguas, e non cambien nin eliminen nada das miñas palabras, senón que as escriban todas con veracidade, todo aquilo do que testemuñei primeiro sobre eles.
12. Entón, coñezo outro misterio, que os libros serán dados aos xustos e aos sabios para converterse en causa de alegría, rectitude e moita sabedoría.
13. E daránselles os libros, e crerán neles e alegraranse por eles, e entón todos os xustos que aprenderon deles todos os camiños da rectitude serán recompensados.

CAPÍTULO 105

1. Naqueles días, o Señor mandoulles que chamasen e testemuñasen aos fillos da terra en canto á súa sabedoría: Mostrádellela; porque vós sodes os seus guías e unha recompensa sobre toda a terra.
2. Porque eu e o meu fillo estaremos unidos a eles para sempre nos camiños da rectitude nas súas vidas; e vós teredes paz: alegrádevos, fillos da rectitude. Amén.

CAPÍTULO 106

1. E despois dalgúns días, o meu fillo Matusalén tomou unha muller para o seu fillo Lamec, e ela quedou embarazada del e deu a luz un fillo.
2. E o seu corpo era branco como a neve e vermello como a floración dunha rosa, e o cabelo da súa cabeza e os seus longos rizos eran brancos como a la, e os seus ollos fermosos. E cando abriu os ollos, iluminou toda a casa coma o sol, e toda a casa era moi brillante.
3. E entón levantouse nas mans da comadroa, abriu a boca e conversou co Señor da xustiza.
4. E o seu pai Lamec tivo medo del e fuxiu, e volveu a seu pai Metusalén.
5. E díxolle: «Enxendrei un fillo estraño, diferente e desemellante ao home, e semellante aos fillos do Deus do ceo; e a súa natureza é diferente e non é como nós, e os seus ollos son como os raios do sol, e o seu rostro é glorioso».
6. E paréceme que non é fillo de min, senón dos anxos, e temo que nos seus días se faga un milagre na terra.
7. E agora, meu pai, estou aquí para rogarche e implorarche que vaias a Enoc, o noso pai, e aprendas del a verdade, porque a súa morada está entre os anxos.
8. E cando Matusalén ouviu as palabras do seu fillo, veu a min ata os confíns da terra; porque ouvira que eu estaba alí, e gritou en voz alta, e eu oín a súa voz e vin a el. E díxenlle: Velaquí estou, fillo meu, para que viñeches a min?
9. E el respondeu e dixo: 'Por unha gran causa de ansiedade vin a ti, e por unha visión perturbadora achegueime.
10. E agora, pai meu, escóitame: ao meu fillo Lamec naceulle un fillo, como non hai outro, e a súa natureza non é como a natureza do home, e a cor do seu corpo é máis branca que a neve e máis vermella que a flor dunha rosa, e o cabelo da súa cabeza é máis branco que a la branca, e os seus ollos son como os raios do sol, e abriu os ollos e entón iluminou toda a casa.
11. E levantouse nas mans da parteira, abriu a boca e bendiciu o Señor do ceo.
12. E o seu pai Lamec tivo medo e fuxiu cara a min, e non cría que el proviña del, senón que era semellante aos anxos do ceo; e velaquí que vin a ti para que me fagas coñecer a verdade.
13. E eu, Enoc, respondín e díxenlle: O Señor fará unha cousa nova na terra, e isto xa o vin nunha visión, e fago saber a ti que na xeración do meu pai Xared algúns dos anxos do ceo transgrediron a palabra do Señor.
14. E velaquí que cometen pecado e transgreden a lei, e uníronse con mulleres e cometen pecado con elas, e casaron con algunhas delas, e enxendraron fillos con elas.
15. E producirán na terra xigantes non segundo o espírito, senón segundo a carne, e haberá un gran castigo na terra, e a terra será purificada de toda impureza.
16. Si, virá unha gran destrución sobre toda a terra, e haberá un diluvio e unha gran destrución durante un ano.
17. E este fillo que che naceu quedará na terra, e os seus tres fillos serán salvos con el: cando toda a humanidade que está na terra morra, el e os seus fillos serán salvos.
18. E agora fai saber ao teu fillo Lamec que o que naceu é en verdade fillo seu, e chámalle Noé; porque será deixado para ti, e el e os seus fillos serán salvados da destrución que virá sobre a terra por mor de todo o pecado e toda a inxustiza que se consumará sobre a terra nos seus días.
19. E despois diso haberá aínda máis inxustiza que a que se consumou primeiro na terra; porque eu coñezo os misterios dos santos; porque El, o Señor, mostroume e informoume, e eu lin as táboas celestiais.

CAPÍTULO 107

1. E vin escrito neles que xeración tras xeración transgredirá, ata que xurda unha xeración de xustiza, e a transgresión sexa destruída e o pecado pase da terra, e toda clase de ben veña sobre ela.

2. E agora, fillo meu, vai e faille saber ao teu fillo Lamec que este fillo que naceu é en verdade o seu fillo, e que isto non é mentira.
3. E cando Matusalén ouviu as palabras do seu pai Enoc (pois lle mostrara todo en segredo), volveu e mostroullas, e chamou a ese fillo Noé, porque el consolará a terra despois de toda a destrución.

CAPÍTULO 108

1. Outro libro que Enoc escribiu para o seu fillo Matusalén e para os que virán despois del e gardarán a lei nos últimos días.
2. Vós, os que fixestes o ben, agardaredes aqueles días ata que se poña fin aos que obran o mal e ao poder dos transgresores.
3. E agardade ata que o pecado pase, porque os seus nomes serán borrados do libro da vida e dos libros sagrados, e a súa descendencia será destruída para sempre, e os seus espíritos serán asasinados, e chorarán e lamentarán nun lugar que é un deserto caótico, e arderán no lume; porque non hai terra alí.
4. E vin alí algo semellante a unha nube invisible, porque debido á súa profundidade non podía mirar cara a ela, e vin unha chama de lume ardente e cousas semellantes a montañas brillantes que rodeaban e se erguían dun lado para outro.
5. E pregunteille a un dos santos anxos que estaba comigo e díxenlle: "Que é esta cousa brillante? Porque non é un ceo, senón só a chama dun lume abrasador, e a voz de pranto e clamor e lamento e forte dor."
6. E díxome: «Este lugar que ves, aquí están botados os espíritos dos pecadores e dos blasfemos, e dos que practican a maldade, e dos que perverten todo o que o Señor falou pola boca dos profetas, mesmo as cousas que serán».
7. Pois algúns deles están escritos e inscritos no ceo, para que os anxos os lean e saiban o que lles acontecerá aos pecadores, e aos espíritos dos humildes, e daqueles que aflixiron os seus corpos e foron recompensados por Deus; e daqueles que foron avergoñados polos homes malvados:
8. Que amaron a Deus e non amaron nin o ouro nin a prata nin ningún dos bens do mundo, senón que entregaron os seus corpos ao tormento.
9. Que, desde que existiron, non ansiaron o alimento terreal, senón que o consideraron todo como un alento pasaxeiro e viviron segundo el, e o Señor probounos moito, e os seus espíritos foron atopados puros para que bendicisen o Seu nome.
10. E todas as bendicións destinadas para eles as relatei nos libros. E asignoulles a súa recompensa, porque se descubriu que eran daqueles que amaron o ceo máis que a súa vida no mundo, e aínda que foron pisoteados polos malvados, e sufriron insultos e insultos por parte deles e foron avergoñados, con todo, bendicironme.
11. E agora convocarei os espíritos do ben que pertencen á xeración da luz, e transformarei aqueles que naceron na escuridade, que na carne non foron recompensados coa honra que merecía a súa fidelidade.
12. E farei sacar con luz brillante aqueles que amaron o meu santo nome, e sentaré a cada un no trono da súa honra.
13. E resplandecerán por tempos sen número; porque a xustiza é o xuízo de Deus; porque aos fieis dará fidelidade na morada de camiños rectos.
14. E verán os que naceron na escuridade, conducidos á escuridade, mentres que os xustos resplandecerán.
15. E os pecadores clamarán en voz alta e verános resplandecentes, e de verdade irán onde os días e as estacións están prescritos para eles.